

KOMMUNISTISK POLITIK

Highway Child spiller på Den røde Plads, Fælledparken 1. maj 2009

BYG EN FRONT MOD KRISE, KRIG OG REAKTION

Nr. 10

13. årg.

2009

7. maj -

21. maj

Støttepris 20 kr.

TEMA: FRONT MOD KRISE, KRIG OG REAKTION

- Hvad med det EU-parlamentsvalg? s. 2 • Det vilde vest s. 3 •
- Liste N: Send et klart signal mod EU 7. juni s. 4 •
- Reaktionen vil hugge befrielsen s. 6 • 1. maj 2009: Fantastisk deltagelse s. 8 •
- Rigtig solidaritet kræver handling s. 10 • Dubletten s. 11 • 1. maj med DKU s. 12 •
- Klimakamp er klassekamp s. 14 • Obama i Bush's fodspor s. 16 •
- 4. kongres: APK's opgaver s. 18 • Debat s. 22 • En stemme fra gulvet s. 24

Hvad med det EU-parlamentsvalg?

Klassekampen skærpes mellem det europæiske bourgeoisie og arbejderne i unionen. Det viste sig også på arbejdernes internationale kampdag, hvor protesterne mod Unionens og dens lokalregeringers reaktionære krisepolitik for at sikre de riges profitter på andres bekostning stod i centrum. Kæmpeprotester fra Athen til Rom, Madrid, Lisabon, Paris og Berlin. Og i København med rekorddeltagelse i Fælledparken.

De europæiske magthaveres politik koordineres gennem EU. Mere end 80 pct. af den 'nationale' lovgivning er dikteret fra EU. Hvor nyliberal mikstur fremkaldte den eksplosive blanding af opskruet boom og regulær svindel, fortsætter EU med at dosere nyliberal medicin til at overvinde krisen med gigantiske hjælpepakker til kapitalen og fyringer, lønnedgang og nedskæringer til de arbejdende. Dagens unge kan kun se frem til at få det ringere end deres forældre.

EU-kommissionen tegner et dystert billede af den europæiske økonomi. Den ikke folkevalgte finansminister (eller økonomikommissær) Joaquín Almunia kaldte den nuværende krise for den 'dybeste og mest omfattende recession i efterkrigstiden', da en ny økonomisk prognose blev præsenteret. Væksten går i minus, og arbejdsløsheden vil fortsætte med at sige. Forventningerne for økonomien nedjusteres for både 2009 og næste år. Dybden af den nuværende recession ses af, at kommissionen forventer en direkte nedgang i år på 4 procent.

I 2008 var der syv procent ledige i EU ifølge de officielle opgørelser. I 2010 forventer kommission at tallet vil være næsten en halv gang højere – nemlig 11 procent af arbejdsstyrken. I de hårdest ramte lande som Spanien vil arbejdsløsheden stige til 20 pct. Kommissionen venter også, at nedturen begynder at vende i 2010, fordi bankpakkerne angiveligt skulle virke.

For Danmark vedkommende forventes økonomien at skrumpes med 3,3 procent i år, og budgetunderskuddet skulle blive på 3,9 procent i 2010. Samtidig fordobles arbejdsløsheden fra 2008 til 2010 – der hvor Fogh, Løkke og Hjort Frederiksen insisterede på at behovet for flere i arbejde, længere arbejdstid og længere livsarbejdstid var det største samfundsproblem – og afgørende for 'bevarelsen af velfærdssamfundet'.

den fra 2008 til 2010 – der hvor Fogh, Løkke og Hjort Frederiksen insisterede på at behovet for flere i arbejde, længere arbejdstid og længere livsarbejdstid var det største samfundsproblem – og afgørende for 'bevarelsen af velfærdssamfundet'.

Alle prognoser er elendige, og der er begyndende social og også politisk uro. Det er nemlig indlysende, at de nyliberale kriserecepter ikke virker, men betyder en drastisk forværring af de arbejdendes, og ikke mindst de sneisevis af millioner arbejdsløses situation. I denne situation har den reformistiske og socialdemokratiske dominerede 'europæiske fagbevægelse' krævet at der gennemføres vækstpakker og offentlige arbejder, samtidig med at den har kritiseret en række arbejder- og fagforeningsfjendske tiltag og domme, der fremmer den indbyrdes konkurrence på lønnen mellem de arbejdende, så resultatet er lønnedgang, og indskrænker deres kampmuligheder. Dommene i hvad der kaldes Viking-, Laval-, Ruffert og Luxembourg-sagerne har begrænset aktionsmulighederne så stærkt, at arbejderne i stadig større omfang tyer til 'vilde strejker', hvad der bekymrer de reformistiske ledere.

Den 7. juni er der valg til EU-parlamentet. Der er prognoser til gengæld positive for de nyliberale partier, socialdemokraterne indbefattet. Folkebevægelsen og Junibevegelsen vil angiveligt glide ud. Det kan være de vil blive straffet for ikke at have ført nyliberal politik. Folkebevægelsen lider også under, at dens spidskandidat og eneste EU-parlamentariker i al for vid udstrækning får den til at ligne Enhedslisten og ikke den brede folkelige bevægelse, den faktisk fortsat er. Folkebevægelsen er i Danmark den eneste mulighed ved dette valg for at fremme en politik, der trods det europæiske bourgeoisie. Derfor støtter APK også Liste N og deltager i dens valgkamp – for at vælte prognoserne.

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**APK's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 15.05.09

Redaktionen 5. maj 2009

Det vilde vest

På åben gade blev en tilsyneladende helt tilfældig mand skudt ned af to personer, der kørte forbi på en rød motorcykel. Det skete en onsdag sidst i april lige over middag, på hjørnet mellem Blågårdsgade og Baggensengade på Nørrebro i København.

Offeret blev ramt flere steder, men ved et noget mere heldigt tilfælde var en beboer med sygeplejeruddannelse hurtigt til stede og kunne yde førstehjælp, mens en ansat fra en nærliggende cafe kom løbende med forbindinger. De to attentatmænd flygtede fra stedet i stor fart og blev ikke pågrebet. Motorcyklen viste sig at være stjålet og blev senere fundet i en ligeledes stjålet bil.

Alle spor peger i retning af, at denne skudepisode kom efter en relativt lang forberedelsestid blandt personer, der er velkendte af statsmagten, og som politiet påstår at have under konstant overvågning.

Denne planlagte forbrydelse markerede genoptagelsen af den åbne kamp mellem rivaliserende bander og sørgede for ny anledning til, at hele det borgerlige Danmark kan fortsætte det racistiske og hadske felttog mod indvandrer miljøet. For politi, presse og regering står skulder ved skulder: De unge kriminelle gadebander bliver konsekvent kaldt ”indvandrerbander”. Selv landets justitsminister synes, at ordet indvandrerbander er dækkende, selvom de taler om unge, der er født og opvokset her i landet.

Politiets rolle fremstår på flere måde som aldeles bemærkelsesværdig. Ved næsten alle rockerrelaterede retssager bliver de impliceredes mobiltelefon-samtaler fremlagt som bevismateriale. Det må derfor anses som en kendsgerning, at stort set alle rockerrelaterede kriminelle bliver aflyttet, og i samme operation bliver den, der bærer rundt med mobiltelefonen, indirekte skygget, da positionen kan beregnes.

Det kan være, man i rockermiljøet har luret dette og derfor under forberedelserne har lusket rundt uden tekniske hjælpemidler og stjålet en bil og en motorcykel – som det derpå er lykkedes at få gemt af vejen og køre til og fra

det indre København uantastet.

Men så kan det vel med rette påstås, at man ud fra den ’normale’ overvågning burde have afsløret forberedelserne som et brud fra vanligt mønster.

På gerningsstedet gennemførte politiet flere overtrædelser af vedtagen praksis i mere velstillede egne af landet. De første på stedet sikrede sig ikke et overblik. Fra alarmcentralen vidste de, at der var tale om en person, der var skudt, men på stedet tjekkede de aldrig, hvor alvorligt såret han var. Mens flere og flere betjente dukkede op på gerningsstedet, holdt en ambulance og ventede på at få godkendelse til at køre hen dertil. Ifølge vidner tager det ca. 25 minutter, fra de første ringer, til ambu-

lancen når frem, normalt to minutters kørsel fra Rigshospitalet. I ventetiden kom politiet i klammeri med den såredes familie og andre, der var begyndt at stimle sammen. To elever og en medarbejder fra en nærliggende skole for belastede unge blev anholdt.

Faktum er, at politiet reelt har sat flere bydele under kollektiv afstraffelse. De præges af massiv overvågning og brutal visitering af alle mulige – inklusive pensionister, der behandles som mistænkte. Der sker forsinkelser af ambulance og brandvæsen. Alle stigmatiseres som forbrydere. Reelt og i praksis sætter politiet lighedstegn mellem at være beboer og være kriminel.

Men politiet holder også hånden over de gangstere, der løber rundt og skyder i gaderne. Politiet er parthaver i reaktionens tjeneste.

Lykkes det en gang imellem at få en enkelt lommetyv sat fast, så er resultatet ofte, at vedkommende kommer ud

af fængslet som misbruger. Sådant har det faktisk været længe, også før indvandrere fik skylden for alle ulykker. Og det forkælede politikorps har lige så længe været på nakken af folk på Christiania, Albertslund, Nørrebro osv.

Men at være fattig er ikke det samme som at være dum. At ens forældre flygtede fra krig eller fattigdom eller blev gjort stats- og hjemløse af zionistiske forbrydere eller af imperialistiske supermagters grådighed, betyder ikke, at man er en kold mafioso. Gangsteruvasen er en følgesvend til kapitalismen på samme måde som bankskandaler og Stein Bagger. Ikke kun fordi der er én god forretning som hashmarkedet i København, men fordi hele systemet giver grobund for hurtige penge i køb og salg af alt – fra mennesker til biler, våben og beskyttelse.

Borgerlige politikere opstiller gladelig de såkaldt vestlige værdier som universelle. De værdier betyder konkret, at hårdere straffe ses som eneste løsning på sociale problemer og krig som vejen til demokrati.

Underklassens moral er helt forskellig fra borgerskabet, ligesom moralen i et socialistisk samfund vil være anderledes: ”I et samfund, hvor alle motiver for tyveri er fjernet, hvor det på længere sigt allerhøjest vil være sindssyge personer, der stjæler, vil man grine ad en moralprædikant, som højtideligt forkynder den evige sandhed: Du skal ikke stjæle!” siger Engels i Anti-Dühring

I kapitalismens fattigkvarterer har politiet aldrig fået hjælp, når en lommetyv løb hen om hjørnet, uanset om det ligger i Cape Town eller Dublin. Ved grove voldsforbrydelser stiller sagen sig anderledes. Der er ingen solidaritet med drabsmænd, voldtægtsforbrydere, børnemishandlere og skruebrækkere. Og heller ikke med fascistiske grupper, der på opdrag af storkapitalen og opildnet af dens ideologi banker venstrefløjsere og indvandrere eller hjemløse og andre, der må hutle sig igennem.

Folkebevægelsen klar til EU-parlamentsvalg

Folkebevægelsen mod EU holdt sidste weekend i april landsmøde i Gladsaxe op til EU-valget den 7. juni.

EU-parlamentsvalget nærmer sig hastigt, og de forskellige politiske kræfter forsøger at mobilisere vælgerne. Folkebevægelsen mod EU har ikke de borgerlige partiers adgang til presse og pengekasser, men må basere sin valgkamp på aktivisternes indsats.

Den sidste weekend i april, mens foråret sprang ud overalt, mødtes bevægelsen i Gladsaxe for at gøre sig valgklar.

Blandt de centrale spørgsmål, Folkebevægelsen rejser op til valget, er spørgsmålet om omfanget af EU's indflydelse på dansk lovgivning. Folkebevægelsen kræver åbenhed om EU's magt. I en udtalelse fra forretningsudvalget hedder det:

”En tysk undersøgelse viser, at 84 procent af al lovgivning i perioden 1999-2004 stammede fra EU. Et alarmerende tal, som mange sikkert vil blive overrasket over. Og meget tyder på, at en dansk undersøgelse vil vise et lignende resultat. Derfor kræver Folkebevægelsen, at regering og Folketing iværksætter en uvildig dansk undersøgelse, så vi kan få klar viden om, hvor meget EU bestemmer herhjemme.”

På landsmødet meddelte Folkebevægelsens nuværende EU-parlamentariker, Søren Søndergaard, at han havde oprettet ”Folkebevægelsens almennyttige aktivitets-pulje mod EU, svindel og svig”.

Pengene til puljen – 603.912,44 kroner – kommer fra det overskud, som Søndergaard har modtaget for sine ugentlige rejser til EU-parlamentet i Bruxelles/Strasbourg. I forbindelse med MEP'ernes ugentlige rejser udbetales rejsepenge, mod at MEP'eren kan dokumentere, at rejsen er foretaget. Hvad der skal ske med forskellen mellem de udbetalte rejsepenge og de faktiske rejseudgifter, er det op til MEP'eren at afgøre.

Formålet med fonden er at støtte folk, der bliver ramt af EU's politik, og folk, som forsøger at imødegå konsekvenserne af EU's politik. I tråd med puljens formål blev det første bidrag fra fonden uddelt til Byggefagenes Samvirke i København til deres arbejde mod konsekvenserne af EU's indre marked og for ligeværdig behandling af alle arbejdere. Bidraget blev modtaget af næstformanden for Byggefagenes Samvirke, Per Olsen, som også er formand for elektrikerne i København.

- Jeg er glad for, at EU's penge endelig kan blive brugt til noget fornuftigt. For hvad er mere fornuftigt end at imødegå konsekvenserne af EU's politik for ganske almindelige mennesker? udtaler Søren Søndergaard.

Per Olsen takkede på landsmødet på vegne af Byggefagenes Samvirke og deres 20.000 medlemmer.

- Østarbejderne er naturligvis velkomne. Men de skal ikke misbruges. De skal arbejde under lige vilkår med vores medlemmer. Østarbejderne kommer fra områder med 40-50 pct. arbejdsløse og lever under kummerlige vilkår. I Danmark sættes de til at arbejde 60-70 timer om ugen til helt ned til 25 kroner i timen. De bor i kældre eller skurvogne. Og de trues til ikke at have kontakt til fagbevægelsen, fortalte Per Olsen.

- Vi har oprettet et særligt sekretariat til at modarbejde misbruget af dem. Vi indsætter tolke, vi har oprettet en polsk klub, vi opsøger dem ved bl.a. den katolske kirke og vi etablerer blokader, hvis de ikke får, hvad overenskomsten kræver. De 50.000 kroner vil vi bruge til dette arbejde.

Den givtige rejseordning vil stoppe efter sommerens EU-parlamentsvalg.

Herefter skal MEP'erne rejse efter regning. Til gengæld er MEP'ernes løn blevet forhøjet med over 10.000 kroner – om måneden!

Folkebevægelsens 'Træskopris', der uddeles hvert år på landsmødet, gik i år til sangeren Niels Hausgaard, som modtager prisen på vegne af "Grundloven kontra Lissabon-sagen".

Sammen med tegneren Ib Spang Olsen, tidligere medlem af EU-parlamentet Ole Krarup og andre kendte danskere fører Niels Hausgaard en rets-sag mod regeringen for at få regeringen dømt til at holde folkeafstemning om Lissabon-traktaten. Niels Hausgaard takkede for prisen på vegne af "Grundloven kontra Lissabon-sagen" og udtalte:

- Statsministeren og udenrigsministeren har overtrådt selve grundloven, fordi Lissabon-traktaten ikke kom til folkeafstemning. Traktaten betyder, at Danmark har afgivet så meget suverænitæt, at det ikke er nok blot at lade Folketinget godkende traktaten. Det kræver en folkeafstemning!

- I vores øjne behøver man ikke at være jurist for at se, at det her kræver en folkeafstemning. Det er så åbenlyst, at grundloven er overtrådt, sagde Niels Hausgaard.

På landsmødet blev desuden den verdenskendte islandske forfatter Einar Már Guðmundsson tildelt 'Den Internationale Træskopris' for at have bidraget til at sikre et solidt flertal blandt de islandske vælgere imod EU.

Send et klart signal mod EU den 7. juni

Af Rina Ronja Kari

Rina Ronja Kari er kandidat for Folkebevægelsen mod EU ved parlamentsvalget. Hun holdt følgende tale 1. maj, hvor den såkaldte østafstale ophørte

På mange måde er 1. maj en historisk dag. Vi ser tilbage på nogle af de kampe, som vores forfædre har kæmpet – og man må sige, at de nåede langt. Vi har mange rigtig gode forhold på arbejdsmarkedet. Vi har sikring af ordentlig løn, af ordentlige forhold, hvis vi bliver syge, og ordentlige arbejdsforhold.

Nej, naturligvis er verden ikke så rosenrød. Der er mange kampe tilbage. Der er mange steder, hvor man selv i dag i Danmark arbejder under dårlige forhold. Men jeg synes nu alligevel, at det er værd at hædre de mennesker, der tog nogle af de første rigtig svære skridt mod bedre arbejdsforhold.

Men på mange måder er dagen i dag også sorgens dag. Vi tager i dag endnu et spadestik – og et af de store – mod at begrave mange af de rettigheder, som vi tidligere har kæmpet så hårdt for at sikre. I dag ophæves østafstalen. Det er en aftale, der kan siges rigtig meget ondt om, men også en aftale, der sikrede, at arbejdere fra Østeuropa skulle arbejde på overenskomstmæssige forhold, hvis de skulle arbejde i Danmark.

Det skal de ikke længere. Fra i dag kan arbejdere fra hele EU komme til Danmark og arbejde uden tanke på overenskomster og fornuftige arbejdsforhold. Og det er et problem.

Jeg hilser velkomment, at folk kommer og arbejder i Danmark. Jeg synes, det er dejligt, at vi kan rejse og bo i andre lande, og hilser andre velkommen også her i Danmark. Men det skal være på ordentlige vilkår. Det nytter ikke noget, at vi ikke længere kan kræve, at de skal arbejde på overenskomst – og det nytter slet ikke noget, at vi ikke engang kan lave blokade for at kræve overenskomst, fordi så kommer EF-domstolen efter os!

Hele dette problem kommer nemlig direkte fra EU. Det er EU, som bestemmer i denne her sag, og EU har allerede klart udtrykt, at hvis der kommer en virksomhed fra et andet EU-land, ja, så må vi ikke lave blokade for at sikre overenskomst. Det er dermed EU, der undergraver vores arbejdsmarkedssystem – og fjerner de rettigheder, som der er blevet kæmpet så hårdt på at sikre i første omgang.

Og vi står og ser til på sidelinjen. Det er svært at gøre særlig meget. I Folkebevægelsen mod EU vil vi ikke stå og se til! Vi vil gøre noget. Det er også derfor, at vi har stillet forslag om, at strejkeret skal være et nationalt anliggende – altså noget, som EU ikke blander sig i. Det forslag stemte Margrethe Auken fra SF imod!

Om lidt over en måned er der EU-parlamentsvalg, og I kan høre SF sige, at de vil sikre strejkeretten – og det ville også være rigtig fedt, hvis det var rigtigt, men det holder bare ikke. Som sagt, et simpelt forslag om, at EU skal blande sig uden om strejkeretten, det kunne Auken ikke stemme for. Det er simpelt-hen for tyndt!

I denne uge har vi set protester fra unge fra hele EU. Det drejer sig om et andet grundlæggende element i vores velfærdssamfund, nemlig uddannelse. Protesterne handler om, at vi vil have uddannelse i høj kvalitet, og at vi ikke ønsker brugerbetaling.

Og det er yderst relevante protester, fordi EU arbejder nemlig netop nu med, hvordan man kan lave et opgør med det skattefinansierede uddannelsessystem og i stedet benytte brugerbetaling og tilskud fra virksomheder.

Det er en skræmmende tanke, og det vil have vidtrækkende konsekvenser! Det er naturligvis et helt grundlæggende problem, at EU på den måde vil gå ind og bestemme noget, som vi ellers troede, at det var folkevalgte politikere i Folketinget, der skulle bestemme.

Og det er et kæmpe problem at indføre brugerbetaling. Det betyder, at man ikke skal vælge uddannelse efter evner og interesse, men i stedet efter, hvor

mange penge ens forældre har. Det er ikke dét samfund, som jeg ønsker.

Derfor er det glædeligt, at der har været store protester i denne uge, og vi må alle sammen bakke op om kravet: EU skal blande sig uden om, vi vil ikke have brugerbetaling på vores uddannelser – og vi vil have uddannelser i høj kvalitet.

Den 7. juni er det slut. Da vælger vi de 13 mandater, som Danmark har i EU-parlamentet. Om en måned og syv dage, ja, så må vi se tilbage og sige: ”Det var så den EU-debat for nu”, og så går vi tilbage til, at EU ikke er noget, der bliver diskuteret særlig meget. Det betyder, at det er nu, hvis du vil have, din stemme skal blive hørt.

Hvis du også vil have ret til at strejke og lave blokade for at sikre ordentlige arbejdsvilkår, og hvis du også vil have en uddannelse i verdensklasse – hvor det handler om interesser og evner, og ikke hvor mange penge dine forældre har – ja, så har du lige præcis 21 muligheder den 7. juni.

Du kan stemme på Folkebevægelsen mod EU, Liste N, eller du kan stemme personligt på en af de 20 kandidater, som stiller op for Folkebevægelsen mod EU – herunder mig selv som nummer tre.

Hvis du vil sende et klart signal, nu har vi fået nok, så hjælper det ikke at lade være med at stemme – for hvem er det, der skal fortolke det? Jo, det er jupartierne og pressen, og de vil udlægge det som manglende interesse eller manglende viden.

Hvis Folkebevægelsen mod EU derimod brager ind i parlamentet og får et rigtig godt valg, ja se, det vil være et klart signal. Det vil være et helt klart signal om, EU skal ikke bestemme alt. Vi vil have ret til at kæmpe for ordentlige arbejdsvilkår, og vi vil have ret til selv at bestemme. Hvis du vil være med til at sige klart fra og sige, at nu skal der ske noget, ja, så må du gå ned og stemme på os d. 7. juni. Det vil være et helt klart signal!

Reaktionen vil hugge befrielsen

Tilhængere af de kriminelle krige og besættelser i Irak og Afghanistan forsøger at tyvstjæle Danmarks befrielsesdag fra modstandsfolkene - men de har sat sig til modværge

Blandt krigsforbryderen Anders Foghs mange skandaløse aktiviteter er hans usømmelige omgang med modstandskampen under besættelsen. Som bekendt søgte han at fremstille de forbryderiske aggressionskrige mod Irak og Afghanistan som en slags fortsættelse af besættelsestidens modstand. Der var fra starten et skummelt forehavende – og indholdet folder sig nu ud i afskyvækkende former.

Ikke bare vil de frivillige 'veteraner' fra de ulovlige krige og besættelser, Danmark deltager i, fejres og hyldes ved alle mulige anledninger – med parader og flagdage, som de nu har fået. De forsøger også at kapre befrielsesaftenen den 4. maj og befrielsesdagen for nazismen den 5. maj.

Der har siden 1945 været tradition for at fejre den på disse dage og hyldede modstandsbevægelsen og mindes dem, som ofrede livet i modstandskampen.

Kapring af Rådhuspladsen og 4. maj

De meget aktive lobbyforeninger for 'veteranerne' fra Foghs og imperialismens krige har tidligere, massivt støttet og fremmet af VK-regeringen og ikke mindst Venstre og Dansk Folkeparti, som mener at Danmark 'forsvares' i Afghanistan, forlangt at få en mærkedag fra besættelsen (29. august) som flagdag for deres rådne 'indsats'. Gamle modstandsfolks protester fik magthaverne til at flytte den skændige officielle flagdag.

Men nu er kampen om den symboliske dag, om historien og nutiden blusset op igen.

I København strømmede folk hen til Rådhuspladsen den 4. maj om aftenen, da befrielsesbudskabet havde lydt.

En reaktionær lobbyorganisation kaldet 'Foreningen Støtte til Soldater og Pårørende' indkaldte til et arrangement på Rådhuspladsen i København på befrielsesaftenen den 4. maj – hvor mange traditionelt tænder lys i vinduerne for at markere besættelsens og mørklægningsophør – for at forvandle det til en støtte for Foghs udsendte. Arrangementet 'Ryk ind på Rådhuspladsen' skulle have folk til at hyldede soldater fra krige og udstationeringer i blandt andet Irak og Afghanistan. Kendis-jægersoldaten B.S. Christiansen blev annonceret som en hovedattraktion.

Modstandsfolk til modangreb

Denne reaktionære provokation fik endnu engang gamle modstandskæmpere på banen. Formanden for Aktive Modstandsfolk Frede Klitgård, medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne, fik rejst en storm imod dette anslag.

- Vi kæmpede dengang for at stoppe racisme, etnisk undertrykkelse og for at indføre frihedsideal. Vi ønskede, at 2. Verdenskrig skulle blive den sidste krig i historien, så det er en stor skuffelse for os at se på verden i dag, sagde han til pressen og protesterede mod at nutidens krigstilhængere ville misbruge befrielsesdagen.

- Det er en utilladelig sammenblanding, for vores kamp har intet til fælles med kampene i Afghanistan og Irak at gøre. At afholde arrangementet på befrielsesdagen svarer til at tage juleaften fra Gud, erklærede Frede Klitgård, der fortsat holder fanen fra modstandskampen og dens idealer højt.

Frede Klitgård og Aktive Modstandsfolk har været drivende i at få rejst sagen om terroristen og nazisten Søren Kam og kræve ham udleveret fra Tyskland til retsforfølgelse for sine ugerninger under besættelsen.

Resultatet af protesten var bl.a. at B.S. Christiansen meldte fra til arrangementet, der ikke fik stor tilslutning. Og vigtigere endnu: Det blev slået fast i offentligheden, at befrielsen er modstandsfolkene og modstandskampens dag – mod krig og racisme.

Den 5. maj om aftenen var Frede Klitgård indleder ved et offentligt møde i Oktober Bogbutik i København med temaet 'Socialisme før og nu'. Som korrespondent for Land&Folk i Sovjetunionen i første del af halvtresserne har Frede Klitgård et dybtgående indblik i dette spørgsmål.

*Initiativ til legalisering af hash***Bandekrige og politiundertrykkelse –
nej tak!**

*I 263 byer verden over
blev der den 2. maj
demonstreret for
legalisering af hash – også
i København*

Fri hash har fået en international aktionsdag, af en eller anden grund dagen efter arbejdernes internationale kampdag. I Danmark gik demonstrationen fra Blågårds Plads til Christiansborg Slotsplads og derfra videre til Christiania med afterparty på Månefiskeren.

Kunstnere som Red Rebel, Vakili, Pato, DJ Ras Money, Scott Maddox, Stig Møller og mange flere sluttede op og spillede undervejs og ved stoppene.

Bag demonstrationen i Danmark stod Initiativet for Legalisering af Hash. Dets politiske grundlag er følgende:

Initiativet for Legalisering af Hash er et åbent netværk af danskere, der støtter en legalisering. Vi kæmper for nationalisering og regulering af hashmarkedet. Vi vil have et Nørrebro og en verden, hvor der er plads til forskellighed, og hvor man behandler hinanden med respekt. Ud med pistoler og stave – ind med fri hash.

Mens politikerne kun snakker om mere overvågning og højere straffe i forbindelse med den verserende bandekrig, peger et flertal af befolkningen nu på legalisering af hash som en del af løsningen. Hele 59 procent af danskerne svarer ja til at "regulere og beskatte cannabis" og til at "afkriminalisere" brugerne, viser en aktuell undersøgelse fra måleinstituttet Synovate Vilstrup.

Da VKO kom til magten i 2001, indledte de en krig mod hash. Man har kriminaliseret folk med små mængder hash, hævet straffene, givet politiet udvidede beføjelser, indført visitationszoner og tvunget christianitterne til at lukke det junkfri og åbne hashmarked i Pusherstreet. Selvom krigen mod hash har kostet enorme ressourcer, er alle eksperter enige om, at hashmarkedet ikke er blevet mindre de senere år.

Tværtimod.

Alligevel fortsætter politikerne den hovedløse kamp mod hashen med fatale konsekvenser til følge.

Nultolerancen over for hash og lukningen af Pusherstreet på Christiania har forskubbet en magtbalance i den kriminelle undergrund, og handlen er blevet spredt ud over København med skærpet kamp om markedsandele til følge. De færreste danskere er i tvivl om, at den verserende bandekrig har en forbindelse til hashmarkedet, som formodes at omsætte for mere end en milliard kroner hvert år. Alene gadesalget på Nørrebro vurderes til at indbringe banderne millioner af kroner hvert år. Det er fuldstændigt uansvarligt af politikerne at overlade det enorme hashmarked til gangstere og revolvermænd i stedet for at regulere markedet.

En tredjedel af den voksne befolkning ryger i dag jævnlige hash, og halvdelen af alle unge har prøvet at ryge hash, inden de fylder tyve år. Hash er kommet for at blive, og uanset hvor meget politikerne fordømmer rusmidlet og dets brugere, hopper befolkningen ikke med på deres skræmmekampagner. Læger og eksperter siger samstemmende, at hash ikke er mere skadeligt end tobak og alkohol, og et klart flertal af danskerne mener som sagt, at hash bør være lovlig.

Lige nu er hashmarkedet helt ude af kontrol, og hver gang der igen bliver skudt i gaderne, råber politikerne op om mere politi, mere overvågning og højere straffe. I stedet må de indse, at deres strategi har fejlet fuldstændigt: Politik, overvågning og straf kan ikke fjerne efterspørgslen efter hash. Den eneste fornuftige vej frem er at nationalisere og regulere det enorme marked, så man kan få adskilt hashesalget fra de hårde stoffer, indføre en aldersgrænse, lave kvalitetskontrol samt målrette information, forebyggelse og behandling. Derudover bør der naturligvis laves en passende beskatning af forbrugt på linje med alkohol og tobak. På

den måde kan de mange millioner, som banderne i dag tjener på salget, i stedet bruges på forebyggelse og behandling.

Stig Møller og mange flere sluttede op

Tænk tank: Lad retten tage stilling til politiløgn

Flere medier kan i dag berette om, at statsadvokaten kritiserer politiet efter anholdelser i den såkaldte knibtangsmåne 1. marts 2007. Centralt i kritikken er en anholdelsesrapport, der har vist sig at være groft usand. Står det til statsadvokaten, skal det alligevel ikke have konsekvenser for politiet.

Men statsadvokaten bør indbringe sagen om den usande politirapport for domstolene, mener tænketanken Cerepo, der beskæftiger sig med retssikkerhed.

- Der er tale om en løgn, som var medvirkende til at over 40 mennesker blev varetægtsfængslet. Det kan simpelthen ikke være rigtigt, at man nøjes med kritik. Det må være en sag for domstolene, når folk frihedsberøves, siger centerleder Filip Soos i Center for Rets- og Politiforskning (Cerepo).

Problemet rækker langt ud over denne ene sag, påpeger Filip Soos. Lige nu er lignende sager årsag til, at et nyt klagesystem er sendt i høring. Men det kan være lige meget, mener Cerepo.

Med det foreslåede nye klagesystem vil det fortsat være statsadvokaten, der rejser tiltale mod politiet i klagesager. Og hvis man end ikke gør det i en sag, hvor alt er dokumenteret sort på hvidt, så hjælper det jo ikke at skifte undersøgelsesapparatet ud, siger Filip Soos.

Fantastisk 1. maj deltagelse

Over hele landet rykkede folk ud i titusindvis på arbejdernes internationale kampdag i protest mod krise, krig og reaktion, begunstiget af strålende vejr og weekend. Alene i Fælledparken var der efter politiets traditionelt stærkt underdrevne skøn op mod 120.000. Det reelle tal er formentlig godt på den anden side af 150.000. Parken var stopfuld overalt.

APK's og DKU's 1. maj mod krise, krig og reaktion på Den røde Plads bag Frimurerlogen var en gigantisk succes, med den største deltagelse nogensinde. Dens klare klassekampspolitik, der angriber Løkke-regeringen, men ikke lefler for socialdemokraterne og kritiserer LO-toppen og fagbureaukraterne vækker stadig større genklang.

Arrangementet bød også på et spændende og alsidigt program, fed politisk musik afsluttende med en gang gedigen kælderrock, sol og godt selskab. Der var stor interesse for APK & DKU. Fint salg af Marx, Lenin og revolutionær teori. Tilmed lille økonomisk overskud, for en gangs skyld.

Det kunne ikke blive bedre.

Arrangementet bar også præg af og afspejlede generationsskiftet i APK. Det var unge partimedlemmer og DKUere, der bar det igennem. På den måde var det i overensstemmelse med sammensætningen af 1. maj-deltagerne i Fælledparken: Pænt spredt over generationerne, men med en massiv repræsentation af unge fra 15-30.

APK's 'Rød 1. maj' i Munkes Mose var flyttet ind i skoven på trods af kommunens løfter om at have nyt græs klart. Denne chikane til trods blev det et fint arrangement med ca. 4000 besøgende i løbet af dagen.

I Århus kunne man møde APK i Botanisk Have, hvor den samlede 1. maj-manifestation fandt sted i år. Også her manifesterede den voksende interesse for revolutionære politik og teori sig klart.

Vi har tænkt os at løse problemet – Vi har tænkt os at forandre verden

Hvad der gør denne krise til noget særligt, er, at den er dybere og mere alvorlig end de førnævnte. Af samme grund er den blevet sammenlignet med den krise, der hærgede i 1930'erne.

Men hvor kommer de fra, de kriser?

Det drejer sig om penge. Vi lever i et samfund, hvor det handler om at tjene penge, så mange som muligt, og helst i en fart. Pengene skal tjenes ved at sælge varer og produkter til de højest mulige priser og til så mange som muligt. Samtidig skal varerne produceres af så få mennesker som muligt til så lav en løn som muligt. På den måde

bliver varerne billigere at lave, og overskuddet vokser.

Men det er her, filmen knækker. Det er her, der er noget, som ikke hænger sammen. For de, der laver varerne, er jo også dem, der skal købe dem, og når deres løn bliver presset eller mange af dem mister jobbet – ja, så er der jo ikke nogen, der kan købe alle varerne. Og når varerne ikke bliver solgt, så stopper produktionen, og endnu flere fyres. En ond cirkel med flere arbejdsløse, færre, der kan købe varerne, og endnu flere, der bliver fyret. Det fortsætter, indtil produktionen nærmest går i stå.

For tiden lyder tallene på op til 10.000 arbejdsløse om måneden.

Det er lang tid siden, at bl.a. Karl Marx så dette problem og kunne se, at det ville vende tilbage igen og igen.

Når Marx konstaterede problemet, og når vi i dag siger, at det stadig gælder, at der er et grundlæggende problem, så har vi ikke tænkt os at stå i hjørnet og sige: "Hvad sagde vi?" Vi har tænkt os at løse problemet. Vi har tænkt os at forandre verden, ikke bare forklare den.

På vores nyligt afholdte 4. kongres tog vi nye skridt hen imod at lave en enhedsfront imod krise, krig og reaktion. En kampfront, der favner bredt blandt de progressive kræfter. En kamp-

Kære venner,

Tilsyneladende er det meste af samfundet stærkt overraskede over, at der har indfundet sig en økonomisk krise lige her midt i vores (højkonjunktur)-smørhul Danmark.

De fleste af jer har nok allerede opdaget krisen, altså ikke sådan bare i medierne, jeg mener på jeres eget liv. Store prisstigninger har givet en ret mærkbar reallønnedgang; man får simpelthen mindre for pengene.

For os i APK kommer krisen ikke som en overraskelse. Vi har set økonomiske kriser før. I 2001 var der f.eks. en mindre økonomisk krise, som gav vores naboer i Sverige deres første bankpakke a la dem, vi ser i Danmark nu. Den samme krise gjorde, at Tyrkiet måtte åbne landet op for udenlandsk kapital i et forsøg på at kickstarte økonomien. Det amerikanske energiselskab Enron, der var et af verdens største firmaer på det tidspunkt, krakkede.

Tilbage i 1998 var det i Asien, krisen satte ind, og det gjorde den ret kraftigt. Tigerøkonomierne, kaldte man dengang de asiatiske lande, men de faldt fra hinanden på ganske kort tid. Det var en økonomisk katastrofe for hele regionen.

Økonomiske kriser er altså et velkendt og tilbagevendende fænomen i det system, vi lever i.

Kristian Dalgaards tale for APK på 1. maj mod krise, krig og reaktion på Den Røde Plads i Fælledparken 2009

front, der bekæmper de konsekvenser af krisen, som politikerne vil tørre af på os.

Vi er nemlig sikre på at Lars Løkke-regeringen vil fortsætte den politik, som Fogh har fulgt, både den nyliberalistiske politik og krigsdeltagelsen.

Vi tror heller ikke på, at Obama er en frelsende engel fra guds eget land, for hvis man er bare halvt så god, som han lyder, så bliver man ikke præsident. Han er nu heller ikke halvt så god, hvilket fremstår mere klart for hver dag, der går uden nogen af de lovede 'changes'.

Vi er sikre på, at hvis krisen ikke skal gå ud over os, der arbejder, så skal vi selv kæmpe for det. Vi er sikre på, at hvis krigene skal stoppe, så skal vi selv kæmpe for det.

Et andet hovedtema på vores kongres var et alternativ til kapitalismen.

For os handler det om at lave et samfund uden kriser.

Vi stiller et helt andet samfund op som alternativ til det nuværende. I stedet for kapitalismen og samfundet, hvor den enkeltes jagt på penge er det vigtigste, vil vi bygge socialismen. Et samfund, hvor alle yder efter evne og nyder efter indsats, men hvor ingen kan eje eller leje andres arbejdskraft i produktionen.

Et samfund uden krige, og uden bandekrige, uden racisme og kvindeundertrykkelse. For det viser sig, at når vi fjerner det personlige egoistiske motiv om at tjene penge, så forsvinder grobunden for krige og diskrimination. Der er ingen, der har interesse i en splittet befolkning mere – tværtimod.

Vi sætter dette samfund op som et mål for vores kamp. Men også som en vejledning til, i hvilken retning vi skal gå i den nuværende situation, hvor socialismen for nogen kan virke fjern og uvirkelig.

For kun ved at udstikke en retning kan vi for alvor begynde vores tur, vores kamp for socialisme.

Lad os gå ud og stjæle friheden!

Tale af Ulrik S. Kohl, terrordømt aktivist fra Fighters+Lovers, ved 1. maj mod krise, krig og reaktion på Den Røde Plads i Fælledparken

Lige for tiden er der mange, der mister deres job rundtomkring. Jeg vil fortælle om en af dem. Han hedder Hartmut.

Han er lige blevet fyret. Hartmut havde ellers et godt job i millionklassen. Han var nemlig koncernechef for de tyske jernbaner, Deutsche Bahn.

For nogle år siden fik Deutsche Bahn den glimrende idé, at man ville ha lidt mere kontrol med, hvad medarbejderne gik og lavede.

Fx hed det, at man ville undgå korruption, ved at medarbejdere stak noget i lommen, når de bestilte ting hos underleverandører. Så derfor blev alle medarbejdernes e-mails systematisk overvåget. Og det galt for samtlige 170.000 ansatte.

Meget hurtigt begyndte det at blive indrapporteret til ledelsen, hver eneste gang en medarbejder kontaktede journalister eller politikere. Og til sidst gik det så vidt, at sikkerhedsafdelingen greb ind over for fagforeningens friheder.

Da en tillidsmand sendte en mail til over tusind kolleger om at gå i strejke – så kom mailen aldrig frem! ”Det er ikke godt for firmaet, det her,” tænkte de nok i sikkerhedsafdelingen.

Tilfældigvis blev det opdaget, og der kom en kæmpe skandale, og direktør Hartmut Mehdorn blev fyret. Og det har han sgu fortjent! Men det ændrer ikke ved, at præcis det samme er ved at foregå her i Danmark.

Stikker-apparater overalt

Bag om ryggen på os er der med nye terrorlove blevet givet frie hænder til politi og efterretningstjenester til at aflytte helt almindelige fredelige men-

nesker og foretage hemmelige ransagninger. Vores computere og mobiltelefoner er blevet en slags små stikkerapparater, som myndighederne kan bruge

til at følge vores private indfald og samtaler.

Vi får at vide, at hvis ikke man har noget at skjule, er der ikke noget at være bange for. Men nu er det bare sådan, at EU's justitsministre har udnævnt sig selv til den dybe tallerkens opfindere. De mener selv, at de er de eneste, som har forstand på, hvem der er terrorister, og hvem der er frihedskæmpere.

Befrielsesbevægelser, som slås mod kapitalisme og for social retfærdighed rundt omkring i verden, bliver stemplet som terrorister. Med terrorloven i hånden forfølger myndighederne nu folk, der viser solidaritet med frihedskamp.

Ud at stjæle friheden!

Fighters+Lovers er et initiativ fra græs-rødderne, som går ud på at pege på, hvordan terrorlovene her i landet undergraver vores politiske friheder. Vi er en del af en bevægelse, der siger stop.

Sammen med grupper som Foreningen Oprør, den faglige klub i Træ-Industri-Byg og veteranforeningen fra 2. Verdenskrig Horserød-Stutthof og mange andre gode kræfter så vil vi ikke finde os i kriminalisering af den smukkeste værdi, vi ejer, nemlig solidariteten.

Vi ska huske på, at frihed ikke er noget, vi får forærende. Frihed drypper ikke ned fra himlen. Det er noget, vi ska ta selv. I et kapitalistisk samfund som Danmark år 2009 er det nærmest noget, der skal stjæles.

Så lad os gøre det, kammerater: Lad os gå ud og stjæle friheden! God kampdag!

Rigtig solidaritet og fællesskab kræver handling

*Tale af Olaf Christensen,
Tillidsmand på
Trykkompagniet, ved 1. maj
mod krise, krig og reaktion
på Den Røde Plads i
Fælledparken*

Fagbevægelsen har desværre igennem mange år bare set til, når dagpengene til stadighed skrumper mere og mere, samtidig med at reglerne og kontrollen over for de

arbejdsløse strammes.

I løbet af de sidste 30 år er dagpengenes dækning blevet 25 % mindre værd, og det er i en tid, hvor noget så basalt som ens boligudgifter er steget eksplosivt. Hvor en arbejder i snit i 1980 fik en dækning på ca. 75 %, er han nu nede på 50 %.

Understøttelsen er nu så ringe, at det blevet mere og mere almindeligt, at folk ud over sin A-kasse tegner private forsikringer for at kunne klare sine udgifter.

For mange er det at miste sit arbejde da også vejen til en økonomisk deroute, og dette udnytter de virksomheder, som har en stærk interesse i at have en kompetent arbejdsstyrke stående til rådighed. Her presses folk på arbejdsdeling, og derved kan lønmodtageren selv betale for elendigheden i virksomheden.

De fleste forestiller sig, at man igennem sit medlemskab af en fagforening og dens A-kasse har sikret sig for at få kunne hjælp i de værste situationer i ens arbejdsliv.

Og for mange er arbejdsløshed den værste krise.

For 30 år siden var det at komme i sin A-kasse også lig med at komme i sin fagforening, og der var hjælp at hente, hvis man fik problemer med systemet.

Der var fagforeninger, hvor frit kontingent var naturligt ved arbejdsløshed, sågar supplementunderstøttelse betalt af de arbejdende kollegaer. Dette skal man ikke forvente at finde i dag.

De fleste fagforeninger ser i dag A-kassen som en ren forsikringsordning, som helst skal gøres så billig som muligt, så der kan konkurreres med de gule A-kasser.

Dette betyder desværre, at de fleste oplever bare at blive et nummer i køen, når de henvender sig i A-kassen. Her opfattes sagsbehandleren mere som systemets forlængede arm, der som en bedre skrankepave tordner med paragraffer og direktiver. Og der, hvor folk kunne og burde få hjælp og service, kontrolleres og trues de nu med tab af dagpenge. Tit lyder ordene: Sådanne regler, og dem administrerer vi bare. Sådanne ser det måske ud, hvis man sidder på sagsbehandlerens plads.

Men fagbevægelsen skulle for lang tid siden have sagt fra. I stedet for at stille medarbejdere til rådighed for systemet og den borgerlige regering skulle forringelserne på dagpengesystemet fra dag ét være mødt med modkrav over for det fleksible arbejdsmarked. Fra start skulle fagbevægelsen have været parat til at være solidarisk med de arbejdsløse og kæmpe for deres rettigheder.

Dagpengesystemet har udviklet sig til et kæmpe uhyre for den arbejdsløse, hvor der bruges uhyggeligt megen tid på kontrol og samtaler. Det er, som om den arbejdsløse er under stadig anklage, og hvor der hele tiden tvivles på, om folk nu reelt er arbejdsløse og det ikke bare er af ond vilje, for at rage nogle dagpenge til sig.

De arbejdsløse mødes med regler om jobsøgning og meget andet, som er så groteske, at det nærmest må kaldes sygeligt.

Hvis vedkommende skulle finde på noget så fornuftigt at ville uddanne sig, har systemet også midler til at modarbejde det, så det kan begrænses. Hvis man så er så formastelig, at man ikke hurtigt nok får fundet sig et andet arbejde, kan den arbejdsløse, inden vedkommende smides på kontanthjælp, sendes i aktivering, men selvfølgelig ikke til en løn, som er det normale for jobbet.

Ældre kollegaer, der efter 40 år på arbejdsmarkedet bliver arbejdsløse, har fået forringet deres økonomiske muligheder for at gå på efterløn. Her prøver politikerne at bilde os ind, at arbejdsmarkedet ikke kan undvære det grå

1. maj er for mange en rigtig festdag, hvor der i talerne vil lyde store ord om solidaritet og fællesskab. Der vil blive talt rigtig meget om velfærd, men spørgsmålet er, om det er en solidarisk velfærd, der tales om.

Fagbevægelsens fællesskab skulle gerne være for alle – og være her, vi altid kunne regne med den støtte og solidaritet, der tales så meget om, som når man f.eks. blev ramt af arbejdsløshed.

Fagbevægelsen har desværre gennem de sidste 30 år svigtet gruppen af arbejdsløse, som har fået ringere og ringere vilkår, og det må i dag være svært at føle sig som en del af den solidaritet og det fællesskab, der vil blive snakket om i dag.

Rigtig mange mennesker oplever i denne tid at få stukket en fyreseddel i hånden.

Dette sker ofte i stakkevis, og hvis årsagen ikke tilskrives den finansielle krise, så bruges krisen i hvert fald som en undskyldning af virksomhederne til det, de kalder at skulle ruste sig til at kunne stå op imod den globale økonomiske situation.

Jeg selv kommer fra den grafiske branche, hvor vi årevis har været gennem den ene nedskæring efter den anden. Derfor kender vi også til, hvor let det er for en virksomhed at skaffe sig af med sine ansatte.

Danmark er et af de lande i Europa, hvor det er billigst og hurtigst at fyre medarbejdere. Det er man sørgeligt nok stolt af. Både regeringen og fagbevægelsen har i årevis skamrost den danske model, og Claus Hjort Frederiksen kan næsten ikke få armene ned igen, når han omtaler det fleksible arbejdsmarked som *flexicurity-modellen*, hvor det mobile arbejdsmarked ofte forsvares med den gode dagpengeunderstøttelse.

guld, og mange nedslidte kollegaer bliver derfor nødt til at tage en ekstra runde i arbejdsløshedskarrusellen, til man runder de 62 år.

Det er fuldstændigt urimeligt, at det er vore fyrede kollegaer, der skal betale prisen for virksomhedernes dårlige ledelse. Milliarder kastes efter banker, hvor uduelige direktører belønnes med beløb, vi andre vil være årtier om at tjene.

Virksomheder og politikere kræver vækstpakker på ufattelige summer, samtidig med at den ene bonus efter den anden udbetales, når erhvervslivets ledere skiftes ud.

Det er på tide, at vi i fagbevægelsen siger stop og begynder at tale de arbejdsløses sag.

Fagbevægelsen må derfor kræve over for en kommende ny regering:

- At dagpengenes værdi skal genoprettes.
- At forringelserne på efterlønnen fjernes.
- At den meningsløse aktivering fjernes.
- At man på dagpenge har ret til selvvalgt uddannelse.

Fagbevægelsen bør mande sig op i de kommende overenskomstforhandlinger og stille krav til det fleksible arbejdsmarked.

Det bør være hovedkrav over for arbejdsgiverne:

- At ved fyringer betales vores kollegaer en ordentlig aftrædelsesordning, således at den enkelte har mulighed for at omstille sig i den økonomiske nedgang.
- At virksomhederne i langt højere grad skal betale for den efteruddannelse og anden uddannelse, som den fyrede måtte ønske.

Sådanne krav vil være værd at strejke for.

Som sagt vil der i dag blive talt meget om solidaritet og fællesskab, og ordene vil være smukke, men skåltaler har vi hørt alt for ofte.

Rigtig solidaritet og fællesskab kræver handling.

Det var ordene – ha' en god 1. maj!

Dubletten

Der var godt med tempo på. Adrenalin-pumpede gennem årene.

Det var blevet 1. maj, og en masse aktivister havde i dagevis kæmpet med de mange praktiske opgaver, der skal løftes for at få så stort et arrangement på benene og succesrigt afviklet.

Det er ikke hvert år, men hvert eneste år, at arrangørerne med spændt forventning studerer DMI's hjemmeside i dagene op til 1. maj:

- Skal vi skylles ud af Fælledparken, eller fyldes Den Røde Plads af politisk sultne under solens varme stråler? Spørger aktivisterne hinanden.

I måneder forinden har en god håndfuld støbt kuglerne og lagt pladerne, så arrangementet bæres gnidningsløst igennem. Københavns kommune har gjort sit for at chikanere. Planlægningsfasen blev af samme grund i perioder gjort til en forhindringsbane.

Men nu står vi der!

Den lille viser har rundet ettallet på urskiven. Programmet er skudt i gang, og stemningen er høj. Boderne er bemandet; øl og vand er kølet ned i en tåge af tørisens fordampning. Sandwichboden kan med tilfredsstillende se produktet af 30 mandtimers arbejde ligge parat til afsætning. Grillristen er blevet svitset, og de første pølser er blevet lagt på. Forplejningen af pladsens deltagere er ikke uden betydning. Det er ikke kun den politiske appetit, der skal stilles tilfreds: *Uden mad og drikke ...*

Salg af mad og drikke tjener desuden det vigtige formål at sikre den økonomiske side af arrangementet, som år for år er vokset i størrelse. Desværre følger udgifterne med i samme skala. Der eksisterer en kedelig tendens til vokseværk på det felt også.

Det er med sommerfugle i maven, at den ansvarlige tager den økonomiske puls en time inde i programmet:

- Det går for så vidt fint. Der kommer stadig flere deltagere på plad-

sen, og salget følger en pæn opadstigende kurve.

Den økonomiske side og tænkning er prioriteret højt på listen over arrangørernes opgaver. Med et underskud bliver de kommende politiske initiativer lagt i en utilfredsstillende spændetrøje, mens et overskud udløser energi, initiativer og flere udgivelser. Derfor rummer indtægts siden da også flere elementer på dagen, hvortil salg af mødetegn også hører. Der er såmænd et helt lille hold, som konstant støver pladsen igennem for at sikre, at samtlige gæster får mulighed for at bidrage til løjerne. Dette års mødetegn er identisk med det foregående, idet vi havde været så forudseende at trykke et kæmpeoplag.

Det fik Chris, som var en del af propagandaholdet, at føle et par gange:

- Næ, jeg skal ikke have noget mærke, lyder svaret fra en af pladsens kvindelige deltagere.

- Jeg købte nemlig et magen til sidste år, siger hun med et glimt i øjet.

- Hvor har du så gjort af det? spørger Chris. Så let skal hun ikke slippe.

- Det sidder på mit køleskab.

- Så må hjem og hente skabet, så du kan dokumentere det. Hun bærer over med Chris og arrangørerne og slipper støtte-tieren.

Optrinnet gentager sig en halv time senere med endnu en kvindelig deltager. Chris har lært af lektionen og følger devisen fra før: Vær med på spøgen, og følg op på opgaven:

- Hvor har du så gjort af det?

- Jeg satte det på min pung. Teksten er jo så god, at alle bør kunne se det. Men skidt, jeg skal jo også støtte jeres gode plads i år, så stik mig et mærke.

Hun tager sin pung op af tasken, og minsandten – der sidder mærket tydeligvis slidt efter et år! Chris lurer lidt benovet, men husker lige at takke for støtten.

Reno

Billeder fra 1. maj
i København, Odense
og Århus

i Fælledparken var der efter politiets traditionelt underdrevne skøn op mod 120.000. Her spiller Action Taken på scenen på Den røde Plads

Vue fra scenen på Den røde Plads

Den amerikanske
protestsanger
David Rovics,
som Cindy
Sheehan kalder
'vor tids freds-
sanger', indledte
den musikalske
kampdag

Tale holdt af Ferdinand, DKU, på Den Røde Plads i Fælledparken 1. maj 2009

Velfærd frem for tanks

Jeg er vokset op i et system. Et system, som jeg ikke stillede spørgsmålstegn ved. Et system, som bliver styret af kapital og profit. Et system, hvor politikerne ikke tager vare på folkets interesser, men kapitalens. Danmark er i krise, flere og flere bliver arbejdsløse og unge står uden praktikplads. Nu hvor krisen er kommet, er vi pludselig i samme båd, og vi skal betale virksomhedernes underskud.

For mig er problemet meget enkelt: alt for mange år med et forkert system. Jeg er i det hele taget træt af at høre på politikerne. Hvad har de nogen sinde gjort, uden vi har kæmpet for det? Gang på gang ser vi eksempler på, at politikerne skyder skylden på folket. De arbejdsløse er dovne, og de unge laver ikke noget.

Jeg er træt af at høre om bankpakker, der kun tilgodeser de store investorer. Bankerne og de store virksomheder har skovlet profitter ind de sidste mange år. Vi vil ikke betale de riges krise, og vi vil heller ikke føle konsekvenserne. Tusinder af unge står uden praktikplads. Uden mulighed for at uddanne sig og uden en sikker fremtid. Jeg har selv prøvet at miste en praktikplads og dermed muligheden for at tage den uddannelse, som jeg ønsker mig.

DKU kræver praktikpladser til alle.

De penge, som burde investeres i fremtiden, bliver brugt på krig. Danmark har været en aktiv deltager i krigene i Irak og Afghanistan og er forsat en del af besættelsesmagten i Afghanistan.

Det er ikke vores krige, men krige for at øge profitten. Irak-krigen handlede ikke om masseødelæggelsesvåben eller demokrati, men om olie og profit til store danske virksomheder.

Det er ironisk, at vi har haft en statsminister, der har hyldet den danske modstandskamp under anden verdenskrig, og som selv står i spidsen for røverkrige og ulovlige besættelser, endda så grundigt, at han er blevet udpeget som NATO's generalsekretær.

Frihedskæmperne, der slås imod besættelsesmagterne i Irak, Afghanistan og Palæstina, udråbes på bedste dobbeltmoraliske vis som terrorister både af politikerne og pressen.

Der bruges oceaner af tid og penge på at nedkæmpe terroristgrupper, og det går kun ud over civilbefolkningen. Jo længere krigene raser, jo længere tid må befolkningerne lide.

I denne verden dør tusindvis af mennesker hver dag pga. fattigdom. Fordi de mangler drikkevand, medicin og mad. Jor-

den har resurser og penge til at løse problemerne, men fordi profitinteresser hersker, må folk lide og dø, for at andre kan blive rige.

DKU støtter den antiimperialistiske kamp mod de ulovlige besættelser og fordømmer de imperialistiske krige.

Imperialismens overgreb ses tydeligt i Palæstina. Et helt folk undertrykkes af det zionistiske Israel med støtte fra det imperialistiske USA. Et USA, der ønsker israelsk herredømme i regionen, og som tjener styrtende med penge på salg af våben.

Apartheid-muren, der adskiller det palæstinensiske folk fra vand og frugtbar jord, er det ultimative udtryk for et umenneskeligt system, der sætter dagsordenen for det israelske styre.

DKU kræver, at Danmark afbryder sine diplomatiske forbindelser med Israel og arbejder for Palæstinas befrielse.

Også i Danmark bliver en lang række mennesker stemplet som terrorister. Senest er Fighters and Lovers blevet dømt som terrorister for at sælge T-shirts og give det beskedne overskud til PFLP og Farc, bevægelser, der fører en berettiget kamp imod imperialismen i deres hjemlande.

EU er ikke en modpol til USA, men derimod en imperialistisk magt, der er på linje med USA, når det drejer sig om undertrykkelse af arbejdere og unge og udbytning af ulande.

En stor del af de love og nedskæringer, vi ser i Danmark, kommer direkte fra EU. Når EU får mere magt, får den enkelte dansker mindre indflydelse på sit eget liv.

DKU opfordrer derfor til, at man stemmer på liste N til europaparlamentsvalget d. 7. juni, den eneste konsekvente modstandsliste.

Krise, krig, fattigdom og terrorlove er alt sammen produkter af det kapitalistiske system.

Hvis vi vil ha en verden, hvor vi har en fremtid, må vi ha et andet system.

Jeg tror på et system, der styres af dig og mig. Hvor vi vælger velfærd frem for tanks. Et samfund, der ikke styres af kapitalist-klassen. Et samfund, hvor hårdt arbejde tilgodeses, og ikke grådighed og en stor pengepung. Et samfund, hvor alle tilgodeses og har lige muligheder.

Socialismen er løsningen!

Rapperen Viliki i Fælledparken - og Katrine Aagaard i Munke Mose talte og sang til de unge

Rød 1. Maj i Odense blev få dage før 1. maj flyttet til Munke Mose skoven, på trods af dette blev det til en rigtig god manifestation med meget fin stemning, gode taler og fed musik

Lenin viser vejen!
Fra APKs bogbod 1. maj Botanisk Have i Århus

Klimakamp er klassekamp

*Tale af Kamille fra
initiativet shutdown.dk ved
1. maj mod krise, krig og
reaktion på Den røde Plads
i Fælledparken*

Jeg er klimaaktivist. Og jeg ved egentlig godt hvad I tænker. I tænker at nu er det igen sådan en rundkredssyngende, træ-krammende hval-lover, som har overtaget mikrofonen og scenen for at moralisere.

Og det er faktisk helt berettiget, for det vil jeg sådan set også. Altså, moralisere, og jeg er også fint nede med træer og hvaler for den sags skyld. Og så ved jeg én ting - og det gør mange af jer andre sikkert også - og det er at klimaet har det virkelig seriøst katastrofalt.

Man kan sige meget om konsekvenserne af klimaforandringerne. Den korte historie er, at jorden, som vi kender den, er ved at uddø og de ressourcer, som mennesker og dyr skal leve af, forsvinder. Dét vil skabe enorme flygtningestrømme, social armod og naturkatastrofer vil koste millioner af menneskeliv.

Det er en kummerlig og uforståelig situation vi er bragt i ..... men synderen er allerede fundet!

Klimaforandringerne er et resultat af modsætningsforholdet mellem den kollektive menneskelige overlevelse og markedets krav om konstant vækst. Det er problemer, som entydigt hænger sammen med den olie- og kuldrevne kapitalistiske produktion styret af bling bling!

Klimaforandringerne er ikke skabt af undersøiske vulkaner, planeternes positioner eller af solen - Klimaforandringerne er sgu skabt af mennesker .... og de kan ændres af mennesker!

Til december vil verdens politikere mødes her i København til COP15, hvor de vil lave beskidte aftaler med industrien og pengemændene, mens de smiler til kameraerne og siger:

”Jamen selvfølgelig går jeg da ind for at reducere CO2 udslippet” eller ”man må se klimakatastrofen som et ekspanderende marked”. For i kapitalismens

logik er alt, hvad der kan sælges, et legitimt mål for udbytte - også når det gælder vores allesammens fremtid.

Men vi finder os ikke i, at de skal mødes og handle med retten til at forurene vores jord! Samtidig oplever vi, at klimaproblemerne individualiseres, og det er jeg rimelig fucking træt af. Jeg er træt af, at klimakamp er blevet til et spørgsmål om, at jeg skal være en grøn-middelklasse-borger, mens politikerne lader multinationale selskaber forurene mere end jeg ville kunne nå på 10 liv.

De, som har skabt klimakrisen, de som ER klimakrisen, leger ”Onkel Ansvar”, tager superhelte brillerne på, og med falske løsninger, som de kalder Grøn Kapitalisme, påstår de at de godt kan købe og redde verden på samme tid.

De forstår ikke at markedet ikke er løsningen - *surprise* - markedet er problemet!

Klimakrisen truer vores kollektive overlevelse, men den giver os også en historisk mulighed for at kunne smide kapitalisterne på porten. At kunne gøre op med deres konstante behov for uophørlig, destruktiv og vanvittig vækst.

Klimakampen er ikke længere isoleret fra andre sociale kampe. Som klimaaktivist er jeg nede med en klimabevægelse, der side om side med andres kamp for social retfærdighed, overtager kontrollen med produktionen. Klimakamp er kampen for kontrol med sin arbejdsplads. Kampen for et demokratisk samfund. Kampen for et kvarter hvor ens børn ikke skal leve i forurening. Kampen for selvbestemmelse. Kampen mod privatiseringer og kapitalens overherredømme. Klimakamp er klassekamp!”

Og klimakampen er i gaderne nu! Den 24-26 maj vil vi fucke ”World Business Summit on Climate Change” up - for at vise at vores klima ikke er deres business.

I juli vil vi, under klimalejren i København vise, hvordan vi kan skabe et bæredygtigt samfund. 26. september, går det for alvor ned med aktionen ”Shut it down”! Det er slut med at snakke med politikerne om at redde verden. Det er slut med at snakke om at

Kamille fra initiativet shutdown.dk

reducere CO2 udslippet. Den dag gør vi verdens fremtid lidt mere sikker, for vi vil lukke et af Københavns kulkraftværker. Fordi vi vil være med til at bestemme vores fremtid og til at bestemme at vi alle skal kunne leve i denne verden.

Til december skal vi demonstrere og aktionere under COP15-mødet fordi vi ikke er enige i deres dagsorden og fordi at en anden verden er mulig.

Så hold klimaøret tæt til kapitalens jernbane, der er sammenstød forude.

Og det er fandtme vigtigt, at vi rykker på de her ting nu, for vi ikke får chancen igen.

Hvis miljøproblemerne skal løses og klimakatastrofen stoppes, skal virksomheder og producenter tvinges til at droppe frihandel, privatisering og falske klima-løsninger.

I stedet siger vi yes til lokal fødevareresuverænit, modvækst, radikalt demokrati, vedvarende energiløsninger og til at efterlade ressourcerne i jorden.

Derfor håber jeg, at I vil tage del i kampen for en bedre verden, der giver plads til mennesker og liv - og ikke kun penge og forbrug.

Og det er hørt før, I know - men kun hvis vi står sammen, kan vi rykke på det. Så lad os da gøre det - Det bliver for vildt!

Hav en rigtig god første maj alle sammen.

Rusland: Løslad de politiske fanger Danilov og Smirnov

Redaktøren af den russiske marxistisk-leninistiske avis "Proletarskaya Gazeta" og den internationale sekretær for den landsdækkende fagforenings-sammenslutning "Zaschita" retter opmærksomheden på 'terrorbekæmpelse' af kommunister i Ukraine og Rusland

Røde faner og kommunistiske symboler bliver stadig hyppigere ved strejker og demonstrationer i Rusland

Til alle! Til alle! Til alle!

Som rapporteret i massemedierne i 2002 blev de ukrainske og russiske statsborgere, Yokovenko, Gerasimov, Berdyugin, Zinchenko, Alekseev, Polskaya, Romanov, Plevov, Danilov og Smirnov arresteret og idømt lange fængselsstraffe som følge af den såkaldte Odessa-sag nr. 144. De blev tiltalt for påståede forbrydelser imod den forfatningsmæssige orden i Ukraine og også for terrorisme. De ovennævnte kammerater har altid været åbne omkring deres anti-kapitalistiske og revolutionære overbevisninger.

Det giver os al mulig grund til at betragte denne retssag i Ukraine som politisk.

Med det formål at få en tilståelse, blev disse kammerater underkastet brutal tortur og nedværdigende provokationer, som resultat af sine skader døde den 20-årige student Sergey Berdyugin. Resten af de arresterede led af mere eller mindre alvorlige skader. Det blev dækket af massemedierne, inklusive "Proletarskaya Gazeta" nr. 21 (2003) og nr. 23 (2004).

I løbet af den juridiske proces i 2003 og 2004 fik de russiske statsborgere Danilov, Smirnov, Plevov og Roamanov besøg af repræsentanter fra den russiske statslige sikkerhedstjeneste og anklagernes kontor i Moskva (ikke mindst af Lisitsin, Fomin og Naideyov). De forsøgte at fremtvinge en tilståelse ved anvendelse af trusler og vold.

Efter deres besøg udarbejdede Smir-

nov, Danilov og Romanov en erklæring til det generelle anklagernes kontor i Ukraine med krav om at undersøge de russiske udsendinge for brug af tortur, men de fik ikke noget svar.

Den 18. februar 2008 rejste Smirnov en retssag ved Kharkovs lokale administrative ret (sag 2a-3326/08) for mangelen på handling fra generalanklagernes kontor i Ukraine vedrørende erklæringen udarbejdet af de politiske fanger, men den blev videresendt til Rusland, før den var undersøgt.

Disse kendsgerninger giver os grund til at fastslå, at vi har at gøre med en politisk gengældelse, det vil sige en klassehævn fra det herskende russiske og ukrainske borgerskabs side.

Den 25. marts 2009 blev fangerne Danilov og Smirnov udleveret til Rusland uden ret til appel og overført "midlertidigt" til de russiske myndigheder. For at obstruere arbejdet med forsvaret, så blev de placeret i forskellige fængselscentre: Smirnov i detentionsenhed N2 ("Butyrka") og Danilov i detentionsenhed M5. Det ukrainske generalanklagers kontors beslutning om at udlevere dem er en grov krænkelse af den europæiske konvention for udlevering af fanger, der er anklaget for politiske forbrydelser (vedtaget 21/03/1983), hvorefter udlevering ikke bør praktiseres, hvis der er grund til frygte represalier.

Danilov og Smirnov har ikke fået tilladelse til at få besøg af deres slægtninge eller af repræsentanter for menneskerettighedsorganisationer, og deres

ret til et forsvar krænktes; det giver os grund til at antage, at de udsættes for tortur og andre former for grusom behandling.

Vi mener, at det russiske bourgeoisie i realiteten forbereder en politisk proces forklædt som en kriminel retssag med det formål at miskreditere den revolutionære klassekamp og den kommunistiske bevægelse i offentlighedens øjne, for at drive proletariats kamp og den revolutionære klassekamp ind på opportunismens vej, for at indgyde mismod i den kommunistiske bevægelse og få de undertrykte masser under kontrol af nutidens revisionister.

Vi opfordrer arbejderne og alle progressive kræfter i alle lande til at forsvare de russiske og ukrainske politiske fanger.

Det inkluderer:

- Vi kræver øjeblikkelig løsladelse af politiske fanger idømt fængselsstraffe i den såkaldte Odessa-sag N144

- Vi kræver, at de russiske og ukrainske myndigheder gennemfører en gennemgribende undersøgelse af tilfældene af tortur og provokationer begået mod de politiske fanger og straffer de folk, der var direkte involveret, og de folk, der var ansvarlige for disse foragtelige forbrydelser, strengt

- Vi kræver, at de russiske myndigheder dropper de nye kriminelle retsforfølgelser mod Danilov og Smirnov

Anatoliy Pyzhov

Sekretær for internationale forbindelser i Eksekutivkomiteen for den Interregionale Sammenslutning af fagforeninger i Rusland, "Zaschita".

Andrey Drozdov

– Chefredaktør for "Proletarskaya Gazeta", Leningrad, 26. april 2009

Kontaktadresser:

103009, Moscow, Okhotny Ryad street, Dom 1, State Duma of Russia. State Duma MP, co-chair of «Zaschita» - **Shein, Oleg Vasilevitch**

190121, Leningrad, Angliski Prospekt, dom 22, kv 53 – **Pyzhov Anatolii Vasilevitch**.

Obama i Bushs fodspor

Af Jan R. Steinholt

Den norske Komité for et Fritt Irak afholdt sidst i april et offentligt møde om situationen i Irak, efter Obama blev amerikansk præsident.

Blandt deltagerne var Abd al-Jabbar al-Kubaisi fra Iraks Patriotiske Alliance, der blev holdt fængslet af den amerikanske besættelsesmagt i mere end et år, indtil han blev løsladt ikke mindst som følge af internationalt pres. Jan Steinholt fra den norske komité beretter her om mødet

- Det er skabt et billede af Barack Obama som den nye Messias. Men Obama reproducerer Bushs politik, blot pakket ind med andre ord. Vi er ikke så naive, at vi tror på, at amerikanerne kommer til at forsvinde fra Irak i den nærmeste fremtid, sagde Abd al-Jabbar al-Kubaisi, generalsekretær for Iraks Patriotiske Alliance (IPA), da han var på besøg i Norges og holdt foredrag på et møde arrangeret af Komiteen for et Fritt Irak den 25. april.

Peter M. Johansen, udenrigsjournalist på Klassekampen, supplerede med sine indtryk fra to rejser til Bagdad og Nordirak i vinter.

- Vi mener, at Obamas planer om tilbagetrækning er helt identiske med SOFA-aftalen, som blev indgået mellem Bush og Maliki, siger al-Kubaisi. Denne begivenhed vakte international opsigt, da journalisten Muntazar al-Zaidi lod sine sko suse af sted mod den amerikanske præsidents hoved.

Under sit 'overraskelsesbesøg' på Camp Victor i Bagdad den 7. april erklærede Obama over for soldaterne på basen:

"Da jeg var på Camp Lejeune, talte jeg om, hvad det betyder for Amerika, at vores bedste og skarpeste, vores fineste unge mænd og kvinder gør militærtjeneste for os. Hvad jeg sagde der, er

noget, jeg også vil sige til jer: I har på glimrende vis udført hver eneste opgave, I har fået.

Under stort pres og med kolossal opofrelse har I holdt fokus på det arbejde, der skulle udføres, tværs igennem uenigheder og vanskeligheder og politik. Og derfor har I gennem hver eneste opgave – fra det at slippe af med Saddam til at reducere volden, til stabilisering af landet, til at bane vej for valg – givet Irak mulighed for at stå på egne ben som et demokratisk land. [...] Tiden er nu inde til at overlade mere til irakerne. (Applaus) De må nu tage ansvar for deres land og deres suverænitet." (Applaus)

(Fra udskriften af talen gengivet af CNN)

Med frækhedens nådegave og oratorisk begavelse præsterede Obama på denne måde at give det irakiske folk skylden for det kaos og barbari, som USA's ulovlige krig og okkupation har påført landet.

- Obama har reproduceret George Bushs politik, men han pakker den ind med nye ord, understreger al-Kubaisi.

- Han påstår, at 'befrielsen' af Irak har givet irakerne en ny mulighed for at undgå kaos og skabe demokrati, og praler af sikkerhedsstyrkernes fremgange og af de irakiske og de amerikanske tropper.

- Lad os se, hvilken slags demokrati og fremgange han snakker om:

- To millioner irakere er blevet arresteret mindst én gang de sidste seks år. Siden den amerikanske invasion har mindst en og en halv million mistet livet. Fem millioner er blevet tvunget til forlade deres hjem. Millioner af mennesker er indhegnet over 250 kilometer med tre meter høje betonvægge og pigtråd, siger modstandslederen.

Obama før og efter valget

Obama havde især succes med at lægge vægt på to sager i valgkampen: Irakkrigen og finanskrisen. Og krigen mod Irak var en hovedårsag til finanskrisen.

Krigens omkostninger anslås til 3.000 milliarder dollar. Disse udgifter

Abd al-Jabbar al-Kubaisi, Iraks Patriotiske Alliance

har haft afgørende betydning for den økonomiske krise i USA, og de har destabiliseret den amerikanske økonomi og kapitalmarkederne i andre lande:

- Vi hørte under valgkampen ofte fra Obama, at krigen mod Irak aldrig skulle have haft grønt lys. Hvis han blev valgt til præsident, ville han give ordre om tilbagetrækning. Kan det være samme person, som talte på Camp Victory i Bagdad? spørger al-Kubaisi retorisk.

Der er snarere tale om en omgruppering af styrkerne end om tilbagetrækning, siger lederen af Iraks Patriotiske Alliance:

- Tag planen om at udvide baserne Beret og Camp Lejeune. Landingsbanerne skal udvides til 4.000 meter, således, at de kan tage imod strategiske bombefly. Det er ikke slet og ret baser. Man har bygget teatre, skoler for børnene, markedspladser, alt muligt. Det viser, at man ikke har tænkt sig at trække sig ud. Hvorfor skulle man ellers bygge teatre, skoler, biografteatre – der er ikke tale om en biograf, men om otte! Det er hele byer, man bygger, ikke bare baser. Den ene af baserne ligger i det østlige Irak, den anden i vest.

Navneskift som kamuflage

Og hvad angår kampenhederne, så får de bare nye navne. I stedet for kampbrigader vil de blive kaldt brigader for rådgivningsbrigader, assistancetropper og støtteafdelinger. Besættelsen vil fortsætte under nye betegnelser:

- Vi er blevet belemret med 58 amerikanske baser på irakisk jord, og dem

1. maj verden rundt

vil de beholde. I tillæg kommer den enorme amerikanske ambassade i Bagdad. Det er den største og farligste base af dem alle.

Oven i de 50.000 styrker, som skifter navn til rådgivere, støttetropper osv., er det mere end 140.000 private såkaldte sikkerhedsstyrker, kontraktører, såsom det berømte Blackwater. Blackwater har nu skiftet navn til Xe (udtales som amerikansk Z – zee) for at vildlede opinionen. For tre uger siden blev det bekendtgjort, at Obama-regeringen har undertegnet nye kontrakter med disse selskaber for milliarder af dollars. Alene i februar i år har Obama-administrationen betalt Xe 70 millioner dollar.

Al-Kubaisi peger samtidig på, at USA faktisk har tabt kampen om Irak, takket være den irakiske modstand. Det er modstanden, ikke Obama eller noget andet, som har presset amerikanerne til en gradvis tilbagetrækning. Men det er for tidligt at fejre sejren, kampen kræver tålmodighed.

Frygter ikke borgerkrig

På spørgsmål fra salen, om ikke IPA ser en fare for kaos og borgerkrig, hvis amerikanerne tvinges til at trække sig ud straks, svarer al-Kubaisi benægtende. Irakerne vil klare den situation udmærket, mener han. Hvis man kan snakke om en positiv biefekt af okkupationen, er det den, at irakerne står mere samlet end nogensinde. De har vendt ryggen til okkupanternes og kollaboratørernes politik for sekterisk opsplittning, drab og fordrivelse.

Derimod kan al-Kubaisi se for sig, hvordan kollaboratørklikkerne fra de forskellige fraktioner i parlamentet og Den Grønne Zone vil fare i struben på hinanden, når de ser, at enden nærmer sig. De vil flygte, før de sidste amerikanske soldater er ude, tror al-Kubaisi og minder om, at et betydeligt antal af disse skikkelser blev fragtet ind fra eksil med amerikanske fly og konvojer lige efter invasionen i 2003. I mellemtiden samler Malikis Dawa-parti, Chalabis fraktion, SCIRI og andre våben og værner om egne revirer.

Men en borgerkrig, som kommer til at omfatte store dele af folket, tror han ikke på. Den vil begrænse sig til Den Grønne Zone.

Paris, Frankrig

La Paz, Bolivia

Nicosia, Cypem

Madrid Spanien

APK's opgaver og prioriteringer i den kommende kongresperiode

Resolution i forbindelse med vedtagelsen af beretningen til Arbejderpartiet Kommunisternes 4. kongres

APK

APK's 4. kongres finder sted på et tidspunkt, hvor kapitalismens nuværende globale økonomiske overproduktionskrise – der er flettet sammen med og skærper kapitalismens almene krise – i større eller mindre grad rammer alle landes økonomier, ruinerer hele lande, lukker virksomheder, kaster folk i milliontal på gaden og sætter skub i tvangsauktioner og fallitter.

Det er den dybeste økonomiske krise i 80 år – siden det amerikanske børskraks i 1929 og den efterfølgende langvarige depression – og der foregår en kamp i global skala om, hvem der skal betale krisen. Imperialismen og monopolerne forsøger at vælte byrderne over på de arbejdende, de arbejdsløse og på andre lande, især udviklingslandene, og samtidig sikre profitter og gigantiske direktørlønninger. De gigantiske 'hjælpepakker' til banker og storkapitalen har ikke banet en vej ud af krisen, og samtidig er krisens ofre generelt set ikke blevet hjulpet overhovedet af de kapitalistiske stater.

I en lang række lande er arbejdere og brede masser gået på gaderne og i aktion mod at bære krisens byrder og i protest mod de kapitalistiske regerings krisepolitik – i manifestationer, der har spændt fra hungerrevolter til generalstrejker og langvarige sammenstød med de kapitalistiske magtorganer.

Regeringerne frygter sociale revolter med skærpelsen af krisen, og i mange lande laves der planer om at sætte hæren ind, oprettelse af interneringslejre og om øget repression. Man forsøger også at kriminalisere arbejderklassens vigtigste kampvåben – strejkeretten.

Reaktionen forstærkes – og det fascistiske kort hives frem igen. Vi ser ikke bare ultrareaktionære, imperialistiske, chauvinistiske og racistiske krigsregimer ved magten – men også regeringer med åbent traditionelle fascistiske og fascistoide træk. Gennem terrorlovgivningerne er der taget store skridt på vejen mod politistat. I EU og i en række EU-lande har åben eller let tilsløret fascisme, med rødder i italiensk og tysk fascisme, fået parlamentarisk repræsentation og deltager tilmed i reaktionære regeringer.

Imperialistisk aggressionskrig har altid været en hovedmetode i kapitalens 'vej ud af krisen'. De imperialistiske og kolonialistiske krige og besættelser af Afghanistan, Irak og Palæstina fortsætter, og nye forberedes – mens modstandskampen i disse lande retter hårde slag mod besættelsesmagterne.

Præsidentskiftet i USA har ikke betydet en ny strategi og reel tilbagerulning af Bushs 'krig mod terror', reaktionære terrorlove og tortur.

NATO udvikles nu som det fælles militære redskab for den amerikanske imperialisme og EU-imperialismen til at sikre global dominans, mens imperialismens økonomiske redskaber som G8-G20, IMF og Verdensbanken sættes i bevægelse på de svagere og afhængige landes og verdens folks bekostning.

Ultrareaktionære politikere, der indtil for nylig benægtede, at der eksisterede nogen miljøkrise overhovedet, er pludselig sprunget ud som grønne klimaforkæmpere. Som den slidte menneskerettighedsdemagogi skal den grønne profil bruges til at kaste et progressivt slør over kapitalismens og imperialismens generelle reaktionære krise- og krigspolitik. Det er kapitalismen og imperialismen, som har skabt den globale miljøkrise og hindrer, at den bliver løst. De kapitalistiske 'løsninger' er ikke reelle, men skal samtidig sikre ny profit til monopolerne.

Polariseringen og radikaliseringen forstærkes

Under imperialismen skærpes og uddybes alle de kapitalistiske modsætninger. De rige bliver rigere, og kløften mellem rig og fattig uddybes. De sociale budgetter beskæres til stadighed, den sociale udstødning forstærkes, marginaliseringen vokser, kvindeundertrykkelsen forstærkes, indvandrere bliver jaget vildt. Massearmen vokser hurtigt. Også arbejderklassens job, lønninger og rettigheder kommer under pres. Også den bedst stillede del af arbejderklassen og store grupper af offentligt ansatte og småborgerlige lag – også denne 'amerikanske' middelklasse rystes i sin eksistens under krisen.

Dermed skærpes klassemodsatningerne, alle sociale, politiske og ideologiske modsætninger, og klassekampene og konfrontationerne tager til. Den samfundsmæssige polarisering vokser.

Radikaliseringen på begge sider af klassekampen forstærkes. 'Midten' får ringere vilkår.

Kapitalismen spiller fallit for øjnene af folk – og under svære rystelser, som rammer overalt. Det har ikke kunnet bevise sin overlegenhed som system, som man påstod, da revisionismen i Østeuropa brød sammen 1989-91. De sidste 20 år har ikke skabt fremgang for verdens gigantiske ludfattige flertal. Imperialismens plyndringstog og krige har samtidig vist, at kapitalismen bevarer sin rovdyrnatur. Det er et råddent og udlevet system – og verdens folk søger nye veje. Historien har vist – fra den ene store krise til den anden, fra den ene krig til den anden – at det kapitalistiske system og imperialismen ikke lader sig reformere. Det må sættes på porten, kastes i historiens skraldespand. Fremtiden kan ikke være andet end socialistiske samfund, opbygget på grundlag af den videnskabelige socialisme, under arbejderens klasseherredømme.

I Danmark er Fogh-perioden ved at rinde ud, selvom Fogh har forsøgt at forlænge den ved at lade sig udskifte med Lars Løkke Rasmussen, der skal videreføre hans politik.

Fogh-regeringen fortsatte og uddybede den socialdemokratisk-radikale forgængerregerings nyliberale EU-politik. Resultatet har været ødelæggende for den danske 'velfærdsstat' og den 'nordiske model'. Mange sociale fremskridt, opnået gennem årtiers eller generationers kamp, er blevet rykket lige så langt tilbage. Antallet af fattige i Danmark er stærkt forøget og vil slå rekorder under krisen. Bistandslovgivningen er så udhulet, at arbejdsløshed for mange bliver en regulær social katastrofe. Indvandrerfamilier på bistand og mange andre socialt udstødte lever et usselt liv. De arbejdsløse får pisker, mens understøttelser og vilkår forringes. Pensionsalderen er sat i vejret, efterlønnen er beskåret dybt. Skoler, uddannelses- og sundhedsvæsen er i større eller mindre forfald, mens infrastrukturen er eroderet – til fordel for oprustning, militarisering, forøgelse af politiet, og profitterne. Miljøkrisen er vokset.

Fogh-regeringen har ført Danmark ud i den dybeste økonomiske krise siden 2. verdenskrig – med hastigt voksende

Der var god gang i bogbutikssalget 1. maj: Karl Marx, Kasser med Lenins udvalgte, satire af Latuff - og meget andet materiale

arbejdsløshed, fallitter og tvangsauktioner – og efterlader det store flertal i befolkningen, ikke mindst de yngre generationer, med en rekordstor gæld, bl.a. pga. boligprisernes ukontrollerede himmelflugt i Fogh-perioden.

Fogh-regeringen har med bl.a. terrorlovene lagt grunden til en politistat, gjort Danmark til en militaristisk og aktivistisk deltager i forreste række i imperialismens krige og en spydspids for racisme, fremmedhad og islamofobi.

På alle områder efterlader Fogh et land i en ringere tilstand.

Byg kampfronten mod krise krig og reaktion

Internationalt har der udviklet sig stærke bevægelser mod de imperialistiske krige, mod den reaktionære krisepolitik, mod fascisering (herunder terrorlove og tortur, politistatsudvikling, militarisering) og mod fremmedhad, racisme og islamofobi. I Europa ser vi en stadig stærkere modstand mod monopolkapitalens projekt for Europas Forenede Kapitalistiske Stater – som bl.a. kom til udtryk i det hollandske og franske folks nej til unionsforfatningen og det irske nej til den næsten identiske Lissabontraktat.

Med kapitalens stadig større internationalisering i ét kapitalistisk verdensmarked bliver arbejderklassens og folkenes kampe også stadig mere sammen-

hængende og sammenvævede. Kampen for revolution, socialisme og national befrielse og uafhængighed mod imperialismen, kapitalisme og reaktion gennemføres i alle lande efter de konkrete omstændigheder, men er også en fælles kamp baseret på arbejderklassens internationalisme og international solidaritet.

Med den nuværende verdenskrise, den globale militarisering, imperialismens krige og besættelser, den fremadskridende ødelæggelse af klima og miljø samt den reaktionære opmarch over hele kloden er tiden kommet til en verdensomspændende kampfront mod krise, krig og reaktion, som den danske arbejderklassens og det danske folks kamp er en aktiv del af. For udviklingen af en sejrrig national befrielseskamp og/eller en socialistisk revolution er de indre faktorer afgørende, men de eksterne faktorer og klassekræfternes internationale stilling bliver af stadig større betydning.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Den globale kamp foregår under hovedparoler som 'Vi vil IKKE betales jeres krise' ('Lad kapitalen betale krisen'), 'Stop imperialismens krige og besættelser', 'Nej til racisme og fremmedhad' osv. Kampen mod EU føres under paroler som 'Bekæmp monopolernes Forenede Europa' og 'Nej til Europas Forenede Stater'.

Den internationale arbejderklasse udgør kernen i denne front, anført af dens marxistisk-leninistiske, kommunistiske og revolutionære arbejderpartier, som omkring sig søger at samle alle sociale kræfter og lag, som undertrykkes, udbyttes og/eller rammes af imperialismen og reaktionen, til den bredest mulige sociale og politiske kraft – arbejdere, arbejdsløse, fattige bønder, små håndværkere og handlende, studerende, ungdommen og kvinderne, pensionister osv.

Nutidens globale kampfront er en historisk parallel til folkefronten og enhedsfronten mod fascismen under den sidste store kapitalistiske krise i 1930'erne og 2. verdenskrig.

En hovedopgave i klassekampen

Opbygningen af fronten mod krise, krig og reaktion i Danmark, som en del af den internationale kampfront, er en hovedopgave for APK i den kommende kongresperiode. Denne front er ikke en organisation, man kan melde sig ind i, men en samling af forskellige politiske, faglige og andre organisationer og folkelige bevægelser og initiativer i en mangfoldighed med retning, som for enes stadig mere omfattende på basis af arbejderklassens selvstændige klassepolitik.

Det spænder fra enkeltstående initiativer til langvarige kampagner (f.eks. mod dansk krigsdeltagelse eller EU-traktaterne) og store mobiliseringer (som de store mobiliseringer omkring 'Velfærd til alle' i 2007).

Hovedformen for opbygningen af denne front vil i den nuværende periode være omkring konkrete kampopgaver og mål, opbygget nedefra. Den vender sig mod kapitalistisk krise- og krigspolitik, dansk deltagelse i imperialismens krige, mod monopolernes EU og mod al reaktion – uanset hvilken kapitalistisk regering som er ved magten.

Fogh-regeringen afløste en nyliberal Nyrup-regering. Og en regering Thorning-Schmidt vil ikke bryde med det kapitalistiske Danmarks kurs og prioriteringer.

Igennem Fogh-periodens boom-år har arbejderklassens organiserede modstand mod den nyliberale privatiseringspolitik med de asociale beskæringer af alle sociale budgetter været beskeden. Den har også været beskeden i forhold til modstanden mod den danske krigsdeltagelse i Afghanistan fra 2001 og Irak fra 2003 og den stadig voldsommere militarisering, ligesom EU-modstanden er svækket. Det hænger nøje sammen med socialdemokraternes og deres støttepartiers parlamentariske strategi og med LO-toppens negative rolle.

Igennem de senere år er ungdommens uddannelsesorganisationer og faglige organisationer gået i spidsen i en hel stribe kampe imod de nyliberale angreb på de tilkæmpede rettigheder. Det var dem, som tog initiativet til de store protester mod privatiseringspolitikken og slagtingen af den offentlige sektor under parolen 'Velfærd til alle', som banede vejen for hårde folkelige kampe om de kommunale budgetter og sosuarbejdernes krav og strejkebevægelse. Den socialdemokratiske ledede LO-top har derimod virket som en bremse på udviklingen af arbejdernes forsvarskamp og en bredere kamp mod nyliberalisme, privatiseringer og Fogh-regeringens hærgen.

Den økonomiske krise og dens umiddelbare følger i form af fyringer, arbejdsfordeling, pres på lønnen og lønnedgang tvinger arbejderne til at føre organiseret kamp til forsvar for deres rettigheder. Mens bankdirektører og kapitalister forgyldes med krisehjælp for milliarder af skatte kroner, får krisens egentlige ofre ingen krisehjælp. En fagtop, som ikke ønsker og magter at forsvare de arbejdendes rettigheder, må sættes på porten.

Arbejderklassens enhed må opbygges omkring et kriseprogram til forsvar af dens interesser, som samtidig forsvarer og kæmper for parolen om 'velfærd til alle'.

Kampen mod krig og militarisering må forstærkes med det mål at trække Danmark ud af alle imperialistiske krige

og imperialistiske militære organisationer, herunder NATO. Forsøgene på at forvandle værnepligtshæren til en professionel angrebshær eller den socialdemokratiske 'værnerets'-variant må stoppes. Milliarderne til militarisering og krig skal gå til velfærd og social krisehjælp.

Storkonflikten i det offentlige i foråret 2008 viser, at der findes betydelig kampkraft og kampvilje i arbejderklassen, ikke mindst blandt de lavestlønnede, og det gælder både i den private og offentlige sektor. De kvindelige arbejdere er for alvor trådt frem i forreste række i klassens kampe.

Det er ikke mindst blandt ungdommen – som også har ført sine egne militante kampe, f.eks. i Ungdomshuskampen – og kvinderne, at hovedkraften i udviklingen af kampen mod krisepolitikken og skabelsen af enhed omkring en selvstændig arbejderklassepolitik skal findes.

Situationen i den danske klassekamp og venstrekræfterne

Socialdemokraterne og deres reformistiske støttepartier SF og Enhedslisten søger at dreje arbejderklassens og ungdommens kamp ind i parlamentariske baner som vejbereder for og støtte til en socialdemokratisk ledet regering. Det har betydet, at de konkrete kampe og bevægelsernes krav igen og igen er blevet solgt ud – til fordel for parlamentariske forlig med Fogh-banden.

Opbygningen af kampfronten mod krise, krig og reaktion må foregå i kamp mod reformistisk kapitulations- og udsalgspolitik og afvise alle sekteriske indskrænkninger af den sociale og politiske bredde – såsom de facto eksklusion af religiøse eller revolutionære politiske kræfter.

Behovet for et brud med Fogh-periodens nyliberale politik og for en helt anden politisk kurs er enormt – men en eventuel S-SF-R-regering vil ikke lægge op til et sådant brud, men til fortsættelse af den nyliberale politik i en lidt ændret form i takt med udviklingen af den internationale bourgeoisis kurs, signaler fra Washington og ikke mindst diktater og beslutninger i EU. APK vil bidrage til at sætte Fogh på porten, men kan ikke som Enhedslisten anbefale eller fungere som støtteparti til en nyliberal,

imperialistisk S-SF-R-regering og vil derfor heller ikke anbefale en stemme på Enhedslisten.

APK arbejder for at skabe arbejderne og folkets selvstændige politiske alternativ til borgerskabets to alternative tilbud. Denne skabes netop gennem udviklingen af massekampen og bestræber sig på at opnå den bredest mulige sociale og politiske enhed og maksimal mangfoldighed.

Denne revolutionære taktik kommer igen og igen i konfrontation med de reformistiske partiers parlamentariske strategi og taktik, der sætter spillet i folketingsalen og studehandlerne bag kulisserne over støtten til de manges kamp og aktioner.

Ved det kommende valg til EU-parlamentet i juni 2009 anbefaler APK at stemme på Folkebevægelsen mod EU og dens kandidater som den konsekventeste EU-modstanderorganisation. Ved kommunalvalget anbefaler APK at stemme på progressive og revolutionære lister, hvor de findes.

APK's rolle i den danske klassekamp

Det marxistisk-leninistiske APK blev stiftet i april 2000. Dermed stiftedes det kommunistiske parti for det 21. århundrede i Danmark. De daværende erklærede kommunistiske partier havde stillet sig på den moderne revisionismes og ikke marxismen-leninismens grund – og APK udviklede sit program og strategi på basis af de krav, der stilles til det kommunistiske fortropsparti i en periode, hvor imperialismen har etableret et virkelig globalt kapitalistisk verdensmarked og befæster sin såkaldte 'ny verdensorden' med militær magt, og hvor der ikke eksisterer en modvægt af socialistiske lande.

Fra sin start blev APK medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), der repræsenterer den internationale kommunistiske bevægelses politiske og organisatoriske samling i dette århundrede.

APK fortsætter, viderefører og videreudvikler det revolutionære DKP's (1919-ca.1956) traditioner og det revolutionære DKP/ML's (1978-1997) virksomhed.

Da DKP/ML blev splittet i 1997, betød det, at en revisionistisk likvidationspolitik blev fremherskende i dette parti, som 'stillede sig i spidsen' for en såkaldt kommunistisk samlingsproces med KPId og resterne af DKP. Det førte ikke til organisatorisk samling, men til den formelle likvidation af DKP/ML og oprettelsen af 'Kommunistisk Parti'. Disse tre anti-marxistisk-leninistiske og revisionistiske partier bærer hovedansvaret for den kommunistiske bevægelses spaltning, lidenhed og relative svagheit i dag. Ingen kombination eller samling af disse partier, som parlamentarisk støtter Enhedslisten og en 'arbejderflertalsregering', vil føre til dannelsen af et ægte kommunistisk parti eller en seriøs revolutionær kraft i klassekampen.

Uden et stærkt marxistisk-leninistisk kommunistisk parti forrest i arbejderklassen og folkets kamp vil denne tabe målet – revolutionen og socialismen – af syne og let lade sig forvirre af borgerskabets politiske agenter og medier. Det kommunistiske parti samler de bedste klassekæmpere blandt arbejderne og de øvrige arbejdende og folkelige lag i sine rækker for at samle den nødvendige styrke til at lede de brede folkelige kampe, som er uundgåelige i den kommende tid, hvor den danske og globale økonomiske krise, krigen og reaktionen løber amok. Vi opfordrer alle klassebevidste arbejdere og revolutionære arbejdere til at slutte op om APK – arbejderklassens kommunistiske parti.

Invitation fra DKU Sommerlejr 2009

5. - 9. august: Sommerlejr 2009 på Vestsjælland!

Hvis du har en rød tand og synes, der skal rokkes ved det gamle kapitalistiske gebis, er du hermed inviteret til sommerlejr fra d. 5. - 9. august på Vestsjælland.

På lejren vil vi samle op på erfaringerne fra de sidste års velfærdskampe, fristedskampe, kampen for et frit Palæstina og mod krig i det hele taget.

Vi vil diskutere de aktuelle politiske temaer - heriblandt den økonomiske krise og konsekvenserne, klima-krise. Og selvfølgelig det vi mener bliver mere og mere aktuelt for hver dag der går, nemlig en helt anden verden med socialismen som overskrift.

Hvordan fanden vi bekæmper de problemer som kriserne fører med sig på kort sigt? Hvilken bevægelse skal der til og hvordan?

Hvilke krav skal på dagsordenen og hvordan stille dem for en reel indsats på klima-området, der vender sig imod profitjagten i det kapitalistiske system.

Vi vil vende terrorlovenes effekt og den måde de bliver brugt på til at undertrykke protester mod den krise-og krigspolitik, regeringen fører.

Og så skal kulturkampen have et ordentligt smæk der afslører regeringens

forskellige kanoners faldske drøn og skaber grundlag ny kultur og nye toner.

Vi skal ikke bare sidde og snakke hele vejen igennem, men også

lære gennem handling. Vi skal lære at organisere politisk, vi skal lære at skrive artikler, noveller mm., opføre teaterstykker, lære at gøre det rigtige i gaderne - og så skal vi lære hinanden at kende gennem diskussionerne, lege og sociale og kulturelle aftener i revolutionens tegn.

Er du frisk på ovenstående så tag med på sommerlejr fra d. 5-9 august, på tværs af alder, køn og statsborgerskab. Vi glæder os til at se dig.

S.U. hurtigst muligt på dku@dku99.dk (og du kan jo skrive hvis du vil vide noget mere om lejren)

Mvh. DKU

2009: Ottende første maj under VKO

Hvis man ikke tjener sine penge, er man på en eller anden måde arbejdsløs. Man er faktisk kun en udgift for det offentlige. Uanset forskellene er dette en fælles interesse.

Jo rimeligere vilkårene er for de ledige, desto gunstigere bliver forhandlingsvilkårene for lønmodtagerne. Jo ringere, desto værre trussel er en fyreseddel.

Regeringen benyttede det faldende ledighedstal til en vedvarende forringelse af lediges vilkår, stump for stump, gruppe efter gruppe. Og når man havde været hele vejen rundt, begyndte man forfra igen. Sidst er det de sygemeldte, der skal tvangsaktiveres.

Ikke alene var fagforbundenes protester svage, indimellem deltog man i hurlumhejet.

Nu vil et hurtigt stigende antal tusinde nye ledige så blive underkastet de

regler, som er blevet forringet under spekulationsboblen. De, der ikke har prøvet ledighed før, er allerede blevet overrasket i tusindvis.

Regeringen hylder valgfrihed for borgerne. Men kun for de borgere, der tjener penge, hvad enten det nu er profit eller løn.

Resten skal gøre, hvad der forlanges af dem. Ellers standses udbetalingen.

Ingen kan leve et lovlydigt liv uden en hertil tilstrækkelig lovlig pengeindkomst.

Man hylder de gamle danske værdier, men undergraver dem samtidigt hele tiden.

Er det gammel dansk skik at fratage en borger forsørgelsesgrundlaget, fordi borgeren ikke har fulgt en regel eller vægret sig mod at følge en tåbelig ordre?

Tusinder udsættes årligt af deres

bolig, fordi de ikke har betalt huslejen, som en direkte følge af den ændrede praksis, altså som en følge af regeringens politik. De ledige skal lære at makke ret.

På otte år har regeringen gjort næsten al socialpolitik til arbejdsmarkedspolitik. (Hvad sorterer nu ikke under Støjberg?).

Arbejdsmarkedspolitikken har været ren løntrykkerpolitik. Med stor succes, nu viser sig.

Tusinder drager nu konklusionen: Hellere gå ned i løn end at blive ledig på de vilkår.

Arbejdende og ledige: Aktivering bør være frivillig.

**Landsorganisationen
af Arbejdsledige (LA)**
www.ladk.dk
Gustav Bunzel

FOA: KL må i arbejdsretten – Har glemt lønforhøjelsen

Den 26. maj sidste år godkendte FOA overenskomsterne for de næste tre år. Med en lønramme på 13,4 procent stemte et stort flertal af FOA's medlemmer ja ved urafstemningen. Ifølge de aftalte overenskomster så skulle en stor del af lønforhøjelserne have virkning fra 1. april i år, men det sker ikke i en lang række tilfælde.

Selvom KL har haft 11 måneder til at forberede de aftalte lønforhøjelser, der skulle være synlige med april-lønnen, så kan tusinder af kommunalt ansatte konstatere, at lønforhøjelserne ikke er med på de helt aktuelle lønsedler, som de modtager i disse dage.

Det er især FOA-medlemmer, der arbejder på det pædagogiske område, der ikke har fået lønforhøjelse. Det drejer sig om adskillige tusinde. Men også andre faggrupper kan være ramt sporadisk.

- Baggrunden er næsten for banal. Arbejdsgiverne har ikke i tide fået indberettet lønstigningerne til deres edb-leverandør. Det er ren sjuks, siger forbundsformand Dennis Kristensen.

Dennis Kristensen fortæller, at FOA i forvejen er godt irriteret over, at det tager lang tid at færdigredigere overenskomsterne efter en overenskomst-

fornyelse. Arbejdsgiverne fastholder, at de vil udarbejde det første redigerede udkast, og først når det foreligger, kan der komme gang i redigeringsarbejdet og eventuelle supplerende forhandlinger, som kan vise sig nødvendige.

- Vi kunne se, at det var på vej til at gå galt, og vi tog derfor i februar det helt usædvanlige skridt at skrive til både Kommunernes Landsforening og Danske Regioner, at vi ville anse det for et overenskomstbrud, såfremt overenskomsterne ikke var underskrevet i tide til, at lønstigningerne kunne udbetales med april-lønnen, siger Dennis Kristensen.

Han understreger, at FOA har underskrevet de redigerede overenskomster i henhold til aftalte frister.

- Det er bare for ærgerligt, at de ekstra løntrin på grund af sjuks nu først kommer til udbetaling med maj-lønnen. Det betyder, at vi nu må bede LO om at begære fællesmøde med Kommunernes Landsforening som første skridt i at indbringe sagen for Arbejdsretten. Retspraksis for en bod for et sådan overenskomstbrud ligger normalt på ti procent af det ikke udbetalte beløb, siger Dennis Kristensen.

Pressemeddelelse fra Forbundet af Offentligt Ansatte

Kampagnetilbud til nye læsere
Modgift mod de borgerlige medier
Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort
Husk at sende flytteoplysninger til os – tak

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egelsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Lysende smukt er foråret kommet

Lysende smukt er foråret kommet, og minder os om det nye liv, der mirakuløst bryder gennem selv den mest udpinte jord og som en levende kraft giver inspiration til os alle. Nye sange fødes, og ny musik finder vej ud gennem tidens lukkede rum, og åbner sine arme.

Fuld af energi, lyst, mod og kærlighed fortsætter vi ud ad livets vilde veje.

Vinteren skar i hjerterne, i opgøret med dødens sælgere, der slikkede hinanden rene, mens de lagde nye strategier for blodig gevinst. Krigen mod verdens folk fortsætter, mens der blir klappet og underholdt bag de skudsikre glas, og trampet en dans så tung, at vores jord og himmel har svært ved at ånde.

Jeg vækkes ikke af en ond drøm, men af lyset og et forår fuld af kærlighed, og jeg ønsker for jer alle derude en ny tid i respekt for livet og hinanden, en dans en sang med ny inspiration, der får det store hjerte til at banke.

Annisette
20. april 2009

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

En stemme fra gulvet

Gader, pladser og parker blev i fre-dags erobret af arbejdere som unge. Landet over deltog hundredtusinder i 1. maj-demonstrationer. Det kan nok være, at vejret begunstigede antallet, men tag ikke fejl: Det bærende element er den voksende harme over levevilkårene, krigstilstanden og det demokratiske underskud i samfundet.

Alene i København havde omkring 150.000 – måske flere (politiet underbyder som sædvanligt med 120.000) – sat hinanden i stævne i Fælledparken. De lokale demonstrationer fra fagforeningerne meldte om usædvanlig kampgejst.

Denne stemning blev desværre druknet i forbundenes telte af øl og reformistiske talere. Det samme gælder for LO-Storkøbenhavns og ”Rød 1. majs” scener.

Men der var luftrum til at forblive i kampånden. APK og DKU havde sikret en oase på Den Røde Plads, hvor der blev angivet en retning igennem det mere end fem timers politiske program.

Tillidsmand Olaf Christensen fra Trykkompagniet havde i sin tale følgende afsæt for dagen:

”1. maj er for mange en rigtig festdag, hvor der i talerne vil lyde store ord om solidaritet og fællesskab. Der vil blive talt rigtig meget om velfærd, men spørgsmålet er, om det er en solidarisk velfærd, der tales om.

Fagbevægelsens fællesskab skulle gerne være for alle – og være her, vi altid kunne regne med den støtte og solidaritet, der tales så meget om, som når man f.eks. blev ramt af arbejdsløshed.

Fagbevægelsen har desværre gennem de sidste 30 år svigtet gruppen af arbejdsløse, som har fået ringere og ringere vilkår, og det må i dag være svært at føle sig som en del af den

Der var ikke blot flere hundrede tusinde til 1. maj demonstrationer landet over.

Enkelte steder var tilmed arbejderklassens kernetropper på talerstolen

solidaritet og det fællesskab, der vil blive snakket om i dag.”

Olaf har som tillidsmand i den grafiske branche repræsenteret flere hundrede trykkere og trykkeriarbejdere på Trykkompagniet, som nu er ved at lukke ned. Berlingeren, Jyllands-Posten og forskellige gratisaviser har fundet andre og billigere græsgange. De ansatte bærer byrden med fyresedler og usle dagpenge.

Olaf kunne overgå til tillidsrepræsentant for en flok arbejdsløse, hvis fagbevægelsen rummede plads til det. Det gør den ikke! Det har nu ikke kyst Olaf, som helt uanfægtet har oprettet et mødested for de fyrede arbejdskammerater, hvor de mødes hver anden uge.

Det handler ikke om at pibe over situationen, men om at tackle og lære af hinandens problemer med a-kassen og systemet. Det er givtigt. De trodser hermed systemets normale individualisering af arbejdsløshedsproblemerne. Det er heller ikke fremmed i den grafiske branche, som i mange år havde en markant mere solidarisk holdning til de arbejdsløse dagpenge-modtagere, som den dag i dag i øvrigt

mange steder også kommer til udtryk i ligeløn mellem de udlærte trykkere og de ufaglærte trykkeriarbejdere.

Tidligere fik arbejdsløse typografer og trykkere nedsat kontingent og opsuppleret dagpengesatsen fra en pulje, som deres arbejdende medlemmer spyttede i. Disse ordninger forsvandt, da typografernes afdeling i København blev optaget i HK.

Den solidariske indgang i tænkning og praksis til problemerne, som trykkerne på Trykkompagniet praktiserer, er så vigtig at få sat ord på og videreformidlet. Ikke mindst i denne krisetid, hvor virksomheder tørrer deres ansvar og problemer af på arbejderklassen. Trykkerne har vist en vej, og det bør give inspiration til mange tanker og ideer på andre virksomheder.

Olaf forblev ikke ved tænkningen og ideerne, men angav også en retning for arbejdsløshedskampen:

”Det er på tide, at vi i fagbevægelsen siger stop og begynder at tale de arbejdsløses sag.

Fagbevægelsen må derfor kræve over for en kommende ny regering:

At dagpengenes værdi skal genoprettes.

At forringelserne på efterlønnen fjernes.

At den meningsløse aktivering fjernes.

At man på dagpenge har ret til selvvalgt uddannelse.

Sådanne krav vil være værd at strejke for...

Der vil snart være over 100.000 officielt arbejdsløse. Der er meget at få rettet op på – og det haster.